

TUỆ NGHI

Sẽ có
cách,
đúng là!

There will be The Way.

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HỌC
HÀ NỘI

Mục lục

Phần 1: Sẽ Có Cách

Đừng Vội "Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng"

15 Tuổi, Tôi Đã Sống Sót Như Thế Nào Giữa Sài Gòn Với 0,5 Đô La?

"Cô Gái Điên" Cạnh Ngôi Nhà Gỗ

Có Vay Có Trả

Đừng Gánh Gồng "Ước Mơ" Của Người Khác

Mẹ Chồng Của....Mẹ Tôi

Tờ Một Nghìn Đồng

Mùa Đông Năm Đó Quả Thật Rất Lạnh

Từ Vụ Đắm Tàu Titanic

Dành Cho Mẹ Gà Mái Nuôi Con

Phụ Nữ Thì Cần Gì?

Chuyện "Khoe Của"

Cái "Giá" Của Sự Thành Thật

Câu Chuyện Về Căn Bệnh Đố Kỵ

Học Đòi Làm Tỷ Phú

Chuyện Cô Hoa Khôi

"Em Có Đánh Đối Không?"

Đừng Sinh Mác "Việt Kiều", Tôi Người Ta

Lập Nghiệp - Ở Quê Hương Hay Tiến Về Thành Phố Lớn?

Ước Mơ Của Cô Bé Bán Ối

Những Kẻ Ghét Bạn

Chuyện Hai Bà BàU

"Làm Gì Mới Mau Giàu"

"Ngày Xưa Nó Có Ra Gì Đâu..."

Nếu Một Ngày

Phần 2: Đừng Lo!

Chiếc Lồng Sơn

Ừ Thì Không Có Môn Đăng Hộ Đối

ChuyệN LãO "KhạNg"

Bỏ Lại MộT Chử TìNh...

Tôi Cứ TửởNg MìNh RấT GhếT Ba...

ChuyệN Đò Thứ Hai

Đám CướI MùA Thu

CáM Ơn Anh Đã Ra Đi!

Cho Em - NgườI Thứ Ba

DũNg CáM Là BiếT Từ Bỏ

NgườI Phụ Nữ MạNh Mẽ NàO CũNg ĐáNg Thườg...

Bơ Vợ

Em TiếN Anh, NgườI Dưng Cuối Con ĐườNg...

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Phần 1: Sẽ Có Cách

Hạnh phúc từ trong tâm

Thi thoảng, khi thức dậy, tôi lại chào buổi sáng bằng tiếng thở dài. Cuộc đời là một chuỗi đầy những âu lo, làm sao tránh khỏi những lúc hoang mang không biết đời mình rồi sẽ ra sao? Giới hạn giữa được và mất quá mong manh, có rồi lại mất, ngày hôm qua còn là của mình nhưng có ai biết được đến hôm nay hay ngày mai liệu có phải sẽ trở thành của người khác hay không?

Tôi cố gắng cố gắng tìm cách níu giữ những thứ mình mất đi, tôi mệt nhoài trong mỗi phút phải gồng mình hứng chịu những cơn mưa đời không biết đến bao giờ mới tạnh.

Tôi đã từng ước, giá mà tôi được trở lại tuổi thơ, khi mà những ước mơ của tôi chỉ dừng lại ở tấm áo mới, cuốn truyện tranh. Tuổi thơ là khi tôi dễ dàng tìm được cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc nhất, chỉ cần được nghỉ học một buổi là đã cảm thấy hưng phấn của năng lượng hạnh phúc mang lại. Nhưng giờ đây tôi rất khó để tìm về cảm giác đó. Hạnh phúc nhất là khi được làm trẻ con, dù rằng thời trẻ con cứ mong được làm người lớn.

Chiều tắt nắng, tôi đi bộ thơ thẩn trên phố, thấy dòng đời vẫn hối hả, có lẽ tôi đã lạc trong sự hối hả đó quá lâu. Có quá nhiều những áp lực đè nén trong lòng khiến đôi khi tôi không biết mình thật sự cần gì, và đâu mới là thứ thật sự khiến tôi hạnh phúc.

Bất giác, tôi thở dài giữa dòng đời tấp nập những tiếng thở dài khe khẽ. Tôi dừng chân dưới một căn chung cư cũ kỹ, leo hết những nấc cầu

thang nhỏ bé đầy rêu phong, ghé vào một quán cà phê nhỏ. Catinat chiều mưa vẫn buồn và lẳng đọng như thế, tình khúc Phú Quang da diết đưa tôi ra khỏi những câu hỏi "vì sao" cứ bủa vây lấy tôi mỗi lúc lạc lòng.

Buổi chiều bao trùm hình bóng nhỏ nhoi bên góc ban công thân thờ nhìn ra phố. Cuộc đời là những niềm vui chưa tày gang , là những nỗi buồn cứ bám riết lấy ta không nguôi. Đời dù ô trọc mà vẫn phải gượng cười, đời dù cay đắng mà vẫn phải nuốt ngược vào trong. Chiến ở đời, ai thắng ai thua rồi cũng phải về lại với cát bụi. Gọi là cõi tạm mà sao phải khổ như thế?

Tôi để đôi chân trần được nghỉ ngơi trong chốc lát trước khi lại một nhòai ngược xui trên đường đời. Tôi nhận ra rằng hạnh phúc là vô hình, là khi tôi ngồi ở đây, nhìn qua kẽ lá thấy mưa bắt đầu rơi tí tách, cuộc đời lững thững trôi, gánh hàng rong vẫn xuôi ngược giữa tấp nập thành thị, kẻ khóc người cười, hi nộ ái ố, tôi bước ra khỏi những cuộc chiến vô nghĩa trong cô độc. Tôi thứ tha cho những điều đã làm mình đau đớn, sự tha thứ đó là món quà dành cho chính tôi, để tôi có thể thanh thản mà bước tiếp bởi không ai có thể đi xa nếu cứ gánh theo trên vai những uất hận ở đời.

Hạnh phúc là khi tôi được bình an.

Mọi thứ đều có cách giải quyết, nút thắt nào cũng sẽ có cách để mở, người cần đến sẽ đến và người cần đi buộc lòng phải ra đi.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Đừng Vội "Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng"

Thời còn phụ việc ở "showrom" xe hơi, tôi từng chứng kiến 1 việc mà mãi tận sau này tôi vẫn ghi nhớ và coi đó như một bài học cho cuộc sống lẫn công việc kinh doanh của tôi.

Một buổi sáng trời mưa tầm tã, có một vị khách đến hỏi về các mẫu xe bán tải. Tại thời điểm đó, dường như không một nhân viên kinh doanh nào đứng dậy bước ra tiếp ông, tôi đoán có lẽ là vì dáng vẻ của vị khách kia không mấy làm họ hào hứng. Ông ta mặc bộ đồ cũ sần bạc thếch, nước mưa ướt sũng càng làm cho bộ quần áo thêm phần thảm hại, chiếc xe 67 từ thời "một nghìn chín trăm hồi xưa lắm" được ông dựng tạm ở trước cửa, bảo vệ cũng chẳng buồn đưa thẻ xe. Cứ thế ông đi vào, sờ hết chiếc xe này đến chiếc xe khác. Một bạn nhân viên định đứng lên đuổi ông đi, nhưng mọi người ngăn lại vì sợ sếp tổng sẽ xem được qua camera và khiển trách. Thế là họ đùn đẩy tôi ra để tiếp đón vị khách kia vì tôi đang là nhân viên thứ việc.

Tôi bước ra, lễ phép chào hỏi, tận tình tư vấn bởi vì trong suy nghĩ của tôi lúc đó thì đây là công việc của tôi, tôi nhận lương để làm tốt vai trò này và việc bán được hàng hay không chưa quan trọng bằng việc tôi đã làm hài lòng người đến xem xe. Hơn hai tiếng đồng hồ vã mồ hôi vì những câu hỏi đi hỏi lại của vị khách kia, về kết cấu xe, về màu sắc, về hạn bảo hành... tôi bắt đầu cảm thấy thấm mệt. Những nhân viên khác thì nhìn ông bằng đôi mắt xem thường ra mặt, và tất nhiên họ cũng không quên ném một cái nhìn đầy thương hại cho sự "vất vả" của tôi.

Bỗng ông vỗ tay "đánh bộp" lên chiếc mui xe, đồng dục nói rõ từng chữ: "Bác lấy hai chiếc xe này, thanh toán tiền mặt nhé!"

Tôi trợn mắt, tám nhân viên có mặt tại đó bỗng sững sờ như những pho tượng, ánh mắt của mọi người thật khó mà diễn tả. Nó vừa thất sắc, vừa bất ngờ, vừa hoài nghi mà lại như "tiếc nuối". Sau câu nói gây "chấn động" đó, vị khách kia rút điện thoại gọi cho ai đó. Mười, mười lăm phút sau, một chiếc ô tô khác chở một bao tải tiền đến để ký hợp đồng mua xe. Người mang tiền đến ăn mặc đẹp hơn, áo sơ mi hàng hiệu, giày tây bóng loáng, và là "đệ tử" của người đàn ông lôi thôi lếch thếch với chiếc xe cà tàng mà chúng tôi đã nhìn thấy.

Hợp đồng mua bán được ký nhanh gọn, tôi được nhận vào làm nhân viên chính thức ngay ngày hôm đó. Nhìn theo bóng vị khách kì quái đang rướn người đạp nổ chiếc xe 67 cũ kỹ với chiếc càn như muốn long ra sau mỗi lần đạp của ông, tôi cảm thấy mình đã học được một bài học quá lớn trong cuộc đời. Đối với con người, đừng vội "trông mặt mà bắt hình dong"!

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

15 Tuổi, Tôi Đã Sống Sót Như Thế Nào Giữa Sài Gòn Với 0,5 Đô La?

Thình thoảng, có người than phiền với tôi rằng thật khó để làm gì với 5 - 10 triệu đồng ở giữa đất Sài thành nhộn nhịp này, muốn bắt tay vào khởi nghiệp thì phải có vài ba trăm triệu mới được. Cũng không ít bạn ở tỉnh lên thành phố học than phiền rằng bố mẹ gửi tiền ít quá, không đủ sinh hoạt ở nơi đất đỏ bậc nhất nước. Và đột nhiên, tôi cảm thấy mình may mắn, vì ít ra, cuộc đời đã từng đẩy tôi đến nỗi cùng cực khi chỉ là một cô bé oắt con, để giờ đây tôi luôn cảm thấy biết ơn với những gì cuộc đời mang đem lại, dẫu buồn, dẫu vui...

Mua hè năm 2008, tôi chạm chân tới Sài Gòn trên những chiếc xe nòng nặc mùi người, mùi hôi hã là tôi của tuổi 15, ngây ngô và khờ dại thật sự. Tối mất định hướng, tối khóc ằng ặc mỗi khi nghe người ta nhắc đến ba, đến mẹ. Chuyển xe buýt cuối cùng kết thúc sau một lần bị lừa thì cũng là lúc tôi và mẹ chỉ còn mười mấy nghìn đồng để chia đôi với nhau. Không nhà ở, không thức ăn, không phương tiện đi lại, không người thân. Chúng tôi chỉ có đôi chân để đi và đôi tay để làm việc. Tôi xin phụ bán hàng, xin được ngủ lại và được ăn cơm hai bữa mỗi ngày. Mọi người bây giờ nhìn thấy tôi ít bao giờ ăn sáng, chẳng phải tôi ỏng ẻo kén chọn mà là bởi vì dạ dày tôi quen rồi. Quen từ thời phải tiết kiệm từng bữa sáng nên bây giờ sương không quen, ăn vào đau dạ dày.

Chủ cửa hàng đuổi, vì tôi cứ trốn vào nhà kho mà khóc rưng rức, tôi lại ôm bọc quần áo, lội bộ hàng mấy cây số để xin việc khác. Tôi không biết vì sao mà lúc đó trong tâm trí tôi không có suy nghĩ về việc từ bỏ hay cạy cục xin xỏ, dù rằng tôi cũng có nhiều họ hàng khá giả. Tôi vẫn muốn đi học, vào đại học là niềm hi vọng duy nhất của tôi lúc bấy giờ, nhưng những

trung tâm giáo dục thường xuyên luôn là nỗi ám ảnh của những đứa gà mờ như tôi. Tôi bị đánh, bị nhấn đầu vào bồn cầu, bị đe nẹt uy hiếp hằng ngày bởi những "đàn chị" trong trường. Nhưng tôi lì lợm đến mức bạn bè cho là "vô liêm sỉ" khi vẫn vác mặt đến học. Tôi không từ bỏ, tôi không sợ bị ức hiếp, miễn là được đi học! Tuổi ăn tuổi ngủ lại thiếu thốn, lần đầu tiên tôi biết thế nào là sự nhục nhã đến cùng cực khi nhặt lại hộp phở xào dang dở của con gái chủ tiệm vứt vào thùng rác cạnh lối đi.

Tôi không đi chơi, không quà vặt, không ra tiệm "internet" để "chat chit" sau giờ làm như những người làm cùng. Tháng lương đầu tiên, có thêm ít thưởng, chúng tôi thuê được chỗ ở do chính mình tự trả tiền, có thể ăn thêm những bữa ăn ngoài. Trong tôi lúc đó không còn là ước mơ nữa mà là tham vọng, tôi nuôi dưỡng nó ngày qua ngày, tháng qua tháng, mọi thứ tồi tệ đến với tôi đều chỉ là động lực, tuyệt nhiên không bao giờ có sự trách cứ.

Và tôi vẫn sống. Đến bây giờ. Tại đất Sài thành rộng lớn này từ những ngày xa xưa khốn khó cho đến hôm nay, tôi vẫn giữ nguyên nhiều thói quen trong đó có thói quen ăn hết đồ trong đĩa của mình.

Vì sao tôi sống được với 0,5 đô la ở tuổi 15? Vì tôi có hi vọng, hay nói khác hơn là "tham vọng". Cuộc sống này, nếu chúng ta không có hi vọng, thì dù ta có 100 triệu hay 100 tỷ trong tay cũng chẳng thể làm được gì một cách hiệu quả. Không phải Sài Gòn đã bớt đắt đỏ hơn, cũng không phải tôi mạnh mẽ hay may mắn. Chỉ là do các bạn còn sự lựa chọn, còn được đong đếm, còn được trong vòng "an toàn". Tôi không có sự lựa chọn, tôi phải sống! Thế thì, cứ sống và làm việc như thế chỉ cần ngưng lại các bạn sẽ chết, sẽ đói, sẽ không có ai dang tay ra cứu vớt, hãy tạm quên đi những sự trợ giúp xung quanh mình (dù có).

Bản năng trời phú cho con người chính là bản năng sinh tồn, bao nhiêu cũng sống được, ở đâu cũng sống được. Còn hi vọng là còn tất cả.

Ngày trước tôi có một "talkshow" với tên là "Đạp lên thử thách", nhiều người vào chỉ trích tôi dùng từ "thô lỗ", tại sao lại là "đạp"?... Tôi chỉ cười, nhưng tôi không sửa. Vì với tôi, với riêng tôi thôi, thử thách là thứ phải đạp lên vì cuộc đời vốn không công bằng như truyện cổ tích. Vậy rồi những người chỉ trích tôi thời gian đó bây giờ cũng có những chương trình mở đầu cũng là "Đạp lên...". Vậy đó, nếu bạn làm điều gì mà bạn cho là đúng, thì hãy làm đi, đừng nghe ai cả. Bởi vì quyền nói là của họ nhưng không ai phải chịu trách nhiệm cho những thất bại, khổ đau của bạn - ngoài bạn.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Điên" Cảnh Ngôi Nhà Gỗ

Cuối năm 1997, nhà tôi dọn về một căn nhà gỗ trong con hẻm ngoằn ngoèn phải đi qua mấy bờ ao mới vào được tới nơi. Thời gian chúng tôi ở căn nhà đó cũng không dài, nhưng có một câu chuyện làm tôi nhớ mãi.

Căn nhà gỗ được xây trên một mảnh đất rất lớn, xung quanh là ao tù, cây cối um tùm, có cả một cái chuồng gà không biết của ai nhưng chắc chắn không phải của nhà tôi. Mấy ngày đầu tới ở, tôi sợ lắm, vì đêm đêm cứ nghe tiếng cườ rú lên từ cái chuồng gà đó. Ngày xưa đi tè toàn ra sân hời còn nhỏ mà. Nhưng vì sợ nên tôi ráng không đi vào ban đêm. Bữa đó đêm trăng sáng, tôi mót quá chịu không nổi nên mở cửa rón rén ra sân, vừa đi vừa ngoái lại nhìn chuồng gà mà tim đập thình thịch. Vừa mới ngồi xuống, tự nhiên tôi thấy cái bóng đen thui xẹt qua sau cánh cửa, rồi tiếng cườ rú lên. Hồn bay phách lạc, tôi bỏ chạy tung dép, nước nôi cũng tung tóe, thiệt phát gớm. Rón rén vào đắp chăn, tôi thao thức tới sáng. Cũng ngạc nhiên là ba mẹ tôi tỏ ra bình thản với cái sự lạ ở chuồng gà.

Sáng hôm sau tôi mới hỏi mẹ, mẹ nói có một chị thần kinh không được bình thường hay về ở trong chuồng gà vào ban đêm, ban ngày thì đi đâu mất. Mấy lần tôi cũng thấy chị xuất hiện vào ban ngày, đầu tóc rối tung, quần áo nhem nhuốc, tụi con nít trong xóm mỗi lần thấy chị là rượt theo ném đá, ném bèo vào người chị, vừa ném vừa la làng lên: "Ahhh, con điên, con điên kìa tụi bây". Tôi đứng trong nhà ngó ra, mẹ tôi nói: "Con tuyệt đối không được tham gia vào mấy trò nghịch ngợm đó, người ta cũng là con người, mà người ta không bình thường thì đó là cái tội nghiệp đáng được thông cảm chứ không có gì để đem ra chế giễu". Nói rồi mẹ tôi đi ra xua đám trẻ con đi chỗ khác, chị "điên" thì cứ ngờ nghếch khóc cười.

Có một bữa trưa ngủ dậy, tôi ra ao chơi, đi ngang chuồng gà thấy chị "điên" ở trong đó. Một tay chị cầm phấn vẽ vẽ lên tường, tay kia cầm cái chổi xương mới "chôm" của mẹ tôi. Thấy tôi, chị mừng rỡ ra nắm tay tôi vô, gí tôi ngồi xuống. Rồi chị lấy cái chổi xương chỉ lên bảng. Tôi sợ sệt nhưng ấp úng hỏi: "Chị thích làm cô giáo hả?", chị gật gật rồi cười hí hí: "Cô giáo, cô giáo!", tay thì chỉ vô đám sách, giấy, báo không biết lượm ở đâu về.

Thì ra chị "điên" thích làm cô giáo.

Mùa mưa năm đó, mấy cái ao xung quanh xóm nước dâng lên, tràn ra đường đến đầu gôi. Người lớn thì đi làm hết, tụi nhỏ chạy lông nhông đi chơi, có một thằng cu không biết nghịch ngợm thế nào lại lội ra giữa dòng nước rồi sợ quá đứng luôn ngoài đó không vô được. Thằng cu ấy khóc la om sòm. Cả đám nhỏ đứng trên bờ chưa biết tính sao thì nghe tiếng chân thành thịch sau chuồng gà, chị "điên" chạy ra, lội tới giữa dòng, cắp thằng nhỏ vô nách rồi đi ngược vô. Vô tới nơi chị thả thằng nhỏ đánh rầm xuống đất rồi bỏ đi vô lại chuồng gà, miệng lại ê a đọc chữ, tay lật lật mấy cuốn sách nhàu nhĩ cáu bẩn mới lôi từ đâu về.

Kể từ bữa đó, con nít tụi tôi cũng chơi cùng với chị "điên". Mấy đứa dồn nhau vô cái chuồng gà bé tẹo, ngồi khoanh tay làm học trò cho chị dạy học. Trưa nắng chang chang, chị "điên" leo kên cây me sau vườn để hái quả thả xuống cho đám nhỏ. Cuộc sống cứ bình lặng trôi đi, không một ai biết chị "điên" là ai, tên gì, từ đâu tới. Mọi người chỉ biết chị ấy "điên" nhưng vẫn biết mình có ước mơ là gì, vẫn sẵn sàng giúp đỡ những người khác dù người ta nghĩ rằng chị "điên" là một con người vô thức.

Ít lâu sau, nhà tôi lại dọn đi nơi khác. Ngày chuyển đi tôi đợi mãi không thấy chị về chuồng gà, chắc là lại đi kiếm ăn hay nhặt nhạnh sách báo ở đâu đó rồi. Gom được mớ truyện cũ và tập tô màu, tôi đem để trong chuồng gà cho chị "điên".

Chúng ta thường chê bao người điên, thậm chí là không ít người buông lời trêu chọc. Nhưng không ít người điên cũng có ước mơ, cũng biết giúp đỡ khi thấy người khác gặp khó khăn. Còn thử hỏi trong xã hội này, bao nhiêu người không điên nhưng không biết ước mơ của mình là gì? Bao nhiêu người tinh táo nhưng chẳng bao giờ biết giúp đỡ một ai?

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Có Vay Có Trả

Chiều hôm qua đi ngang đường 45 thì nghe tiếng thét thất thanh, rồi tiếng rú ga. Nhìn ra vẫn kịp thấy một em trai chắc chỉ khoảng 16, 17 tuổi. Dáng người em nhỏ thó, ốm nhom, mặc cái áo sơ mi đen như quạ, tóc tai xõa xượi đang gồng mình trên chiếc "Dream huyền thoại", một tay vít ga còn tay kia ôm "chiến lợi phẩm" vừa giật được của một đôi vợ chồng chạy xe trên đường, vừa chạy em trai vừa dáo dác ngoái lại đằng sau xem có ai đuổi theo mình không. Mặt mũi hằn lên một nét sợ hãi tột cùng, chắc mới vào nghề, đầu cũng không đội mũ bảo hiểm. Bất giác mình nghĩ, đường cắt nhau như thế, nhỡ mà xe tải từ đâu đâm ra thì không biết tài sản trong cái túi em vừa giật được có đủ để giữ mạng cho em không?

Lại nói về chuyện ăn cướp. Trước đây mình có nghe về một gã trộm cướp táo tợn vô cùng, chuyên hành nghề tại các bệnh viện lớn, nơi mà để được mổ, được xạ trị phải tốn từ chục triệu trở lên. Nhiều thân nhân người bệnh bán nhà bán ruộng để gom góp tiền, nôm chạt vô lương quần chờ sáng mai đóng viện phí cứu người thân, thế mà chỉ trong một phút ngả lưng chợp mắt, bọc tiền đã không cánh mà bay.

Lạ lùng thay, con trai gã trộm thiện nghệ đó mới 16 tuổi đầu đã mắc chứng bệnh u ác tính tinh hoàn. "Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệ", gã trộm đưa con vào một trong những bệnh viện mà gã từng hành nghề. Một buổi sáng tinh mơ, các điều dưỡng đang lách xách đẩy mấy cái xe thuốc thì bỗng nghe tiếng gào khóc thảm thiết của vợ gã. Bọc tiền để chữa bệnh cho cậu con trai duy nhất để nối dõi tông đường đã không cánh mà bay....

Thế đó, cho người khác cảm xúc gì, nếm trải gì thì cũng sẽ có ngày người khác cho mình nếm lại cảm xúc đó, nếm trải đó. Cho đắng nhận đắng, cho ngọt sẽ nhận ngọt. Cướp của người mà chi? Sẽ có ngày người cướp lại của mình những thứ khác còn lớn lao hơn, khiến mình đau đầu hơn...Có vay sẽ có trả!

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Đừng Gánh Gồng "Ước Mơ" Của Người Khác

Tôi có một anh bạn, mấy năm trước anh kể với tôi là muốn học ngành Y đằng sau này ra làm bác sĩ, anh thích chữa bệnh cứu người. Nhưng ba má anh thì nghĩ khác, họ cho rằng học ngành Y tốn nhiều thời gian và tiền bạc trong khi gia đình cũng không quá dư dả, hơn nữa khi ra trường lại phải mất tiền "chạy" vào biên chế, lương cũng "ba cọc ba đồng" không tương xứng với công sức và trách nhiệm.

Thời điểm đó ngành ngân hàng đang "hot", danh xưng giám đốc công ty bất động sản cũng đang còn thời kỳ long lanh hoàng kim. Ba má anh khuyên học ngân hàng sau này ra làm ngân hàng cho sướng tấm thân, mà gia đình cũng mở mày mở mặt với xóm giềng. Thôi thì ba má đặt đâu con ngồi đó, anh nói lời chia tay với ước mơ của mình để "cõng" ước mơ của đấng sinh thành.

Bẵng đi một thời gian dài gặp lại, anh ngậm ngùi kể: Khi anh ra trường thì cũng là lúc nền kinh tế chạm đáy, ngành tài chính chẳng còn hoàng kim như xưa. Anh vẫn ngày đi đêm về, làm lụi gánh hết áp lực và sự khốc liệt trong mơ hồ vì bản thân anh chưa từng yêu công việc mà anh đang làm. Một năm sau thì anh bỏ. Anh bảo anh chẳng thể nào chỉ vì đi sai đường mấy năm mà vứt cả cuộc đời mình vào sự tẻ nhạt. Vậy là anh quẳng hết, vùi đầu vào ôn thi lại từ đầu để kiếm học bổng đi du học ngành Y ở tuổi sắp sửa hai mươi tám.

Nhiều người thường hỏi vì sao tôi có thể kham cùng lúc nhiều việc. Vừa kinh doanh, vừa đi học, vừa viết sách, vừa có thời gian đi trò chuyện cùng sinh viên. Miệt mài, mải miết mỗi ngày mà chưa bao giờ thấy tôi than

thở mệt mỏi, liệu có bí quyết hay "thuốc tăng lực" nào không? Tôi nghĩ cũng rất đơn giản thôi, vì tôi chỉ làm việc mà mình thích. Mà đã thích thì chẳng bao giờ thấy chán để mà mệt mỏi mặc dù đôi khi cũng có nhiều áp lực bủa vây.

Công việc, tình yêu, cuộc sống đều như vậy. Muốn hạnh phúc và phát triển lâu dài thì chỉ nên làm những việc mình thích. Đừng cố gò ép bản thân và sống bằng ánh nhìn của người khác. Làm việc gì mà ngay khi bắt đầu đã biết trước sẽ không đi đến kết quả thì tốt nhất là nên kết thúc luôn trước khi bắt đầu, như thế dù cuộc đời sẽ không bao giờ có cảnh dở dang.

Cuộc sống ngắn ngủi, hãy luôn tận hưởng và làm điều mình thích. Sống cho bản thân mình mới là sống - Sống bằng ánh nhìn của người khác thì khác nào sống mà như đã chết?

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Mẹ Chồng Của....Mẹ Tôi

Tính đến bây giờ, đã qua 24 năm kể từ ngày mẹ tôi về làm dâu nhà Bà và 7 năm kể từ ngày Ba tôi bước lên chuyến đò sang bên kia thế giới. Mẹ tôi vẫn thi thoảng kể về Bà- Mẹ chồng của Mẹ tôi.

Ngày đầu tiên Mẹ về ra mắt Bà, không có gì để nấu cơm, Bà chạy sang gánh bún trước nhà, và chỉ có tiền mua cho Mẹ tôi một tô bún riêu.

Mẹ tôi về nhà chồng, không váy cưới lộng lẫy, không tiệc tùng sang trọng, chỉ có bộ áo dài của Bà và đưa dâu bằng chiếc xe đạp cũ của Ba tôi. Ngày lạnh, Mẹ chồng của Mẹ tôi bắc từng ấm nước lên bếp than rồi ngồi đợi rót vào bình thủy để con dâu đi làm về có nước nóng tắm.

Như bao phận dâu khác, mẹ tôi cũng có "giặc Ngô", Bà biết hết. Nhưng có lẽ bênh con dâu cũng dở mà bênh con gái cũng chẳng hay nên Bà chỉ im lặng, vì bà thương cả hai. Mẹ tôi mang bầu, muốn mua cho con dâu chút đồ tẩm bổ nhưng sợ các con gái tị nạnh nên Bà phải giấu vào bụng túi thịt mới mua ở chợ, tạt qua phòng Mẹ tôi rồi đi ra ngay. Mẹ chồng của Mẹ tôi chẳng ngần ngại lấy số đo nhà âm thầm ra ngân hàng vay vốn rồi cầm tiền về lén lút đưa cho con dâu bảo cầm đi lấy vốn mà làm ăn. Lúc nào Mẹ tôi mua cho Bà tấm áo, mảnh vải hay miếng gì ngon thì Bà đều hỏi giá. Mà bao giờ Mẹ tôi cũng phải nói giá thật rẻ nếu như không muốn Bà cắn nạnh. Mẹ chồng của Mẹ tôi đã từng như vậy đó! Dẫu cuộc sống có những "biến động" đổi thay, nhưng Mẹ tôi luôn nhớ về Bà với những hồi ức tốt đẹp nhất!

Một thời nghèo khó vất vả đã qua đi, kỷ niệm của quãng thời gian đó có lẽ quá khó khăn để phai mờ trong trái tim mỗi người. Mẹ chồng của Mẹ tôi bây giờ đã già, hằng ngày vẫn tỉ mỉ nấu nướng cho mèo hoang về nuôi, ai không biết chữ đến nhờ Bà viết đơn giúp Bà cũng cặm cụi viết, xóm làng có việc cần nhờ Bà cũng đội nắng đội mưa đi, họp mặt Cựu chiến binh Bà vẫn hào sảng như thưở nào. Nhưng đêm xuống có lẽ là buồn nhất và dài nhất đối với Bà khi mà những người con trai đã lần lượt bỏ bà đi trước.

Lần gần nhất tôi về thăm Bà, trước lúc chia tay Bà cũng lại lum khum gói cái bánh, cái kẹo cho tôi mang đi như khi tôi còn nhỏ. Bà vẫn mặc chiếc áo ấm màu lá úa, chiếc áo ấy có lẽ còn già hơn cả tuổi tôi.

Những lỗi lầm rồi sẽ được thời gian bôi xóa, nhất là khi người đã nằm lại nơi đất lạnh, người thì tóc đã ngả đôi màu. Không còn trách móc, những đả đốn hay sự dằn vặt. Chỉ còn lại duy nhất đó là ký ức, những ký ức rất đẹp cứ lặng lẽ nặng lòng nhau.

Có lẽ khi hành trình cuộc đời dần đi về hướng hoàng hôn, Bà tôi và Mẹ tôi sẽ lại ở cùng nhau. Hai người phụ nữ của hai thế hệ nhưng lại có cùng những mất mát và nỗi đốn đau sẽ lại tìm về với nhau, tiếp tục cùng nhau đi nốt những bước chân còn lại của cuộc đời....

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Tờ Một Nghìn Đồng

Nhiều năm trước đây, khi đó tôi khoảng 11 tuổi, có một lần ba và tôi dừng lại mua đồ ở một cửa hiệu bách hóa ven đường. Tôi cảm thấy mất thời gian khi ba cứ đứng đợi người ta trả lại 1000 đồng tiền thừa, cô bán hàng lục lọi trong hộp tiền khá lâu khiến tôi bực bội giục ba thôi đừng lấy nữa....

Ba tôi im lặng không nói gì, nhận 1000 đồng từ tay người bán hàng, vuốt thẳng tờ tiền, gấp làm đôi rồi cho vào túi. Rồi một điều thuốc ba nhờ tay đánh rơi xuống đường dính đất lấm lem, ba cũng cúi xuống nhặt, phui bìn đất rồi giặt trên tai. Tôi cũng bực.

Mãi tận mấy năm sau, ba có nhắc lại chuyện này và nói với tôi rằng:" Lúc nào con biết quý trọng "tiền lẻ" và những thứ tưởng chừng nhỏ nhặt thì con mới có thể giữ gìn được "tiền chẵn" và những điều lớn lao hơn."

Sáng nay mua cà phê, nhân viên thối lại 1000 đồng, cầm trên tay và bất chợt nghĩ lại câu chuyện của mười mấy năm trước. Dù là tiền lẻ hay tiền chẵn, là vật giá trị hay tầm thường, nhưng nếu nó được làm ra từ sức lao động chân chính, thấm đẫm mồ hôi, đôi khi có cả nước mắt, đều cần được trân quý như nhau.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Mùa Đông Năm Đó Quả Thật Rất Lạnh

Trong cuộc sống này, thấy người ta ngã ngựa, nếu không cao thượng đến mức đưa tay ra cứu thì thôi mặc kệ cũng được, đừng có quay lại bồi cho người ta một đạp cho chết luôn. Hãy nhớ, không ai nắm được bàn tay cả đời, cũng chẳng ai dám chắc mình ngồi vững mãi trên yên ngựa. Nhờ một ngày....

Nhân quả thì có người tin - người không. Đơn giản bởi cuộc sống khó có thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra, mà nhân quả thì lại luôn gõ cửa một cách không báo trước.

Mùa đông năm đó quả thật rất lạnh! Mưa rả rích đêm ngày, bầu trời găm lên những tia sét như muốn xé toạc đi màn đêm đen đặc. Ngoài đường chẳng còn ai qua lại ngoại trừ hai mẹ con của một gia đình nọ, họ dắt tay nhau lầm lũi xuyên màn đêm, người mẹ đã gõ cửa nhà một người họ hàng thân thuộc nhất với bà để xin gửi đứa con gái mười ba tuổi của mình. Chồng của bà ấy đã qua đời vì tai nạn vào tháng trước. Sau lễ tang, hai mẹ con bị gia đình chồng đuổi ra khỏi nhà không thương tiếc. Tiền bạc không, công việc không, người đàn bà dường như không biết phải làm gì để tiếp tục nuôi nấng đứa con gái bé bỏng duy nhất của mình. Cắn răng chôn chặt nỗi xót xa, bà xin gửi con bé ở nhà họ hàng một thời gian để đi làm ăn xa xôi rồi từ từ sẽ quay về đón nó.

Đáp lại lời khẩn khoản của bà là sự lắc đầu lạnh lùng của người họ hàng kia cùng với lời nói: " Hai mẹ con mày đi đâu thì đi đi, con gái tao sắp về, nó không thích có người khác trong nhà!"

Cánh cửa đóng sầm lại, người đóng đường như không muốn gượng nhẹ tay. Một âm thanh khô khốc thay cho lời xua đuổi.

Đường cùng, bà ấy quyết định đưa con bé đi theo bên mình, đói no sướng khổ gì cũng mẹ con sống với nhau. Bà xin được một công việc tạp vụ ở một nhà nghỉ nhỏ trong thị trấn và xin nhận lương thấp hơn mọi người chỉ để được người chủ chấp nhận một thỉnh cầu, đó là hãy cho con gái của bà được ngủ cùng bà trong nhà kho chứa đồ. Mỗi ngày, cô con gái phụ bà dọn phòng, giặt "drap" nệm. Những chiếc bao cao su đã sử dụng vứt bừa bãi trên nền phòng, bà mẹ vội vàng nhặt lấy bằng tay không vì sợ đứa con gái của mình nhìn thấy chúng. Đôi tay bà sưng vều mưng mủ vì phải giặt hàng núi đồ dùng khách sạn bằng tay. Nhưng chỉ cần được nhìn thấy đứa con yêu dấu, bà như quên đi hết mọi khó nhọc.

Hàng đêm, hai mẹ con nằm ôm nhau trong góc nhà kho chật hẹp, đầy chuột bọ rúc rích và không có lấy một ánh đèn. Họ nói với nhau về những dự định, về tương lai, về nơi có những ánh đèn sáng chói, về thức ăn ngon và về một ngày mai tươi sáng hơn.

Nhiều người họ hàng khác đã nói với họ rằng cuộc đời họ đến đây là chấm hết, không một lối thoát nào dành cho họ, có ăn có mặc là đã quá may mắn rồi, đừng ảo tưởng thêm! Những lúc như thế, người mẹ đều bịt tai cô con gái của mình lại rồi xua đuổi những kẻ kia đi chỗ khác.

Gần mười lăm năm sau....

Cô con gái nhỏ bé năm nào trở thành một luật sư nổi tiếng của thành phố. Cô được vinh danh là tuổi trẻ tài cao, trở thành một nhân tố sáng giá được nhiều người nể phục. Câu chuyện quá khứ đói rách của mẹ con cô tưởng chừng như là đáng khinh ở nhiều năm trước, thì nay lại được ca ngợi như một điển tích của nghị lực phi thường. Họ cùng nhau sống trong một căn hộ sang trọng luôn lấp lánh ánh đèn vàng, cùng nhau đi du lịch ở những nơi xa hoa nhất, cùng nhau ăn những món sơn hào hải vị của cuộc đời này.

Nhưng...họ chưa bao giờ quên góc nhà kho tắm tối năm nào, chưa bao giờ quên chén cơm ôi thiu nhưng cũng phải gắp mà nuốt vì không còn gì để ăn. Tất cả như nhắc nhở họ rằng nghèo không phải là cái tội, nhưng nếu cam tâm để mình sống mãi trong cái nghèo thì là một tội lớn!

Vào một ngày kia, cơn mưa đầu đông rả rít không ngừng kéo theo những cơn gió lùa lạnh buốt, chiếc ô tô đưa cô nàng luật sư trở về nhà đỗ xích trước cổng. Cô bắt gặp người họ hàng năm xưa của mẹ mình đang nép đằng sau bụi hoa nhài trước nhà.

Họ cũng như mẹ con cô cách đây mười lăm năm.... Nhưng cô thì không chọn cách làm như họ đã từng....

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Từ Vụ Đắm Tàu Titanic

Đã có rất nhiều lời cảnh báo về những tảng băng trôi trong thời điểm trước khi xảy ra thảm họa từ các con tàu đi trước. Nhưng cấp dưới nhận điện cảnh báo đã phớt lờ và chúng không hề được chuyển đến đài chỉ huy thuyền trưởng. Điều này cho chúng ta hiểu được rằng đừng nên quá trông chờ và phó thác mọi việc vào tay cấp dưới của mình.

Titanic được hãng White Star Line tuyên bố là con tàu không thể chìm, nhưng trên thực tế nó đã đâm phải tảng băng cao 100 feet và nằm lại đáy đại dương chỉ trong hơn 2 giờ đồng hồ. Quả thật không nên quá tin vào lời quảng cáo.

Khi thảm họa xảy ra, hành khách tại khoang hạng nhất và hạng hai dễ dàng tiếp cận các thuyền cứu sinh, nhưng khách tại khoang hạng ba và hạng tư phải vượt qua các cầu thang, hành lang phức tạp hơn. Cuối cùng thì theo một số nguồn tin cho rằng các cánh cửa dẫn sang khu vực khác tại khoang hạng bét đã bị đóng chặt. Đa số phụ nữ và trẻ em khoang hạng nhất và nhì được cứu sống. Còn đa số trẻ em hai khoang hạng bét đã thiệt mạng.

Phân hóa giai cấp là hiện thực không thể chối cãi ở bất kỳ xã hội nào. Đó là lý do con người luôn muốn kiếm thật nhiều tiền để có được sự công bằng và được hưởng các ưu đãi tốt nhất trong trường hợp cấp thiết. Đừng than thở cuộc sống thiếu công bằng, việc đó không mang lại công bằng cho bạn, chỉ có hành động mới mang lại thứ bạn muốn.

J.Bruce Ismay - Giám đốc điều hành White Star Line đã vội vàng rời tàu trên chiếc thuyền cứu hộ số 13. Tương phản với hình ảnh đó là một doanh nhân người Mỹ - ông Benjamin Guggenheim cùng với người hầu của mình là Victor Giglio. Khi phát hiện ra con tàu đang bị chìm, họ đi thay lễ phục và nói rằng:" Chúng tôi đã mặc những bộ đồ đẹp nhất và chuẩn bị chìm xuống như những quý ông". Cuối cùng người ta phát hiện ra họ ngồi trên ghế uống rượu và hút xì gà. Vậy đó, sự "quý ông" không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài và địa vị xã hội. Bản chất của một con người chỉ được bóc trần khi họ phải đối mặt với sự sợ hãi và cái chết. Đừng bao giờ xem thường những "người hầu", bởi vì đôi lúc họ còn cư xử "quý ông" hơn cả những "quý ông".

Vào cái ngày định mệnh đó, máy điện tín của Titanic bị hỏng và Phillips cùng Bride đã mất gần trọn ngày để sửa chữa. Vì thế, họ ngập trong đồng điện tín chưa gửi đi. Cuối cùng, khi máy được sửa xong và thu được tín hiệu mạnh từ trạm Halifax, Phillips cho rằng đã hoàn thành công việc. Chỉ ngay trước khi ông đi ngủ lúc khoảng 11:00 tối, sĩ quan điện tín trên chiếc Californian Cyril Evans đã cố gắng cảnh báo Titanic rằng có một núi băng lớn ngay phía trước, nhưng Jack Phillips mệt mỏi trả lời:" Thôi đi! Im đi! Tôi đang bận! Tôi đang làm Cape Race!". 39 phút sau, con tàu va phải tảng băng thần chết. Phải nói thế nào nhỉ? Bạn có thể là 1 người tận tụy và chăm chỉ đến 99%, nhưng chỉ 1% lơ đãng chủ quan, bạn đánh mất cuộc đời và giết chết nhiều người. Đừng bao giờ bỏ qua bất cứ lời cảnh báo nào.

Trước khi thảm họa xảy ra, thuyền trưởng Edward Smith đã lệnh cho con tàu tăng tốc khi quan sát của ông cho thấy trời khá đẹp và biển khá yên tĩnh. Hãy tin tôi, thảm họa luôn chờ ở những lúc tưởng chừng như bình yên nhất. Hãy cẩn thận! Đừng bao giờ ngủ quên trong "bình yên".

Hai sĩ quan trên tàu Californian thấy Titanic dừng lại và sau đó khoảng một giờ nó bắt đầu bắn pháo hiệu. Họ đã thông báo cho thuyền

trưởng Stanley Lord. Những quả pháo hiệu Titanic bắn lên có màu pháo cấp cứu đối với White Star Line, nhưng lại thiếu sự đồng bộ trong các quy định hàng hải thời ấy, thuyền trưởng Lord bối rối và không biết chúng là pháo cấp cứu. Ông nói "Tiếp tục quan sát đi" và ngủ tiếp. Hoảng loạn, mất bình tĩnh là nguyên nhân của mọi bất hạnh. Không phải lúc nào tư duy khác biệt cũng phát huy lợi thế. Sự khác biệt trong kinh doanh là chìa khóa thành công, nhưng khác biệt trong "cách kêu cứu" thì là cánh cửa để dẫn đến cái chết nhanh nhất vì chẳng ai hiểu bạn đang kêu cứu.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Dành Cho Mẹ Gà Mái Nuôi Con

Mấy mươi năm trời sống với ba tôi là những chuỗi ngày sóng gió không bình yên, điều đó làm nên áp lực về tâm lý và sự khó tính của mẹ tôi sau này. Thịnh thoảng tôi và "nàng" cãi nhau, nặng lời, giận hờn triền miên. Thật ra điều đó thể hiện rằng người phụ nữ nuôi con đơn thân đã cô đơn hơn, yếu đuối hơn. Cãi nhau đã đời, "nàng" lôi tôi ra "oánh", "oánh toe" như cái rẻ rách. Tôi thề "nghỉ chơi" với "nàng" nhưng được mấy bữa thì "chơi lại".

Khi tôi lớn lên và bắt đầu biết yêu đương, ra ngoài kinh doanh, những bữa cơm với mẹ cũng thưa dần. Áp lực công việc bên ngoài khiến tôi cáu khi mẹ than phiền hay muốn tâm sự điều gì đó. Nhiều lúc tôi đang làm việc, "nàng" cầm "smartphone" phi qua chỗ tôi hỏi han chỗ này đánh chữ thế nào, chỗ kia bấm ra làm sao. Tôi cũng cáu. "Nàng" cáu lại, bảo lúc bé tôi là đứa mỗ nhọn, hỏi nhiều hơn mẹ hỏi bây giờ nhưng mẹ chẳng cáu. Rồi "nàng" nguây mông đi.

Một dạo trước, tôi nói mẹ làm thủ tục sang Mỹ định cư, tôi luyện thuyên nói về những thứ an sinh xã hội tốt đẹp trên đất Mỹ. Một bữa cơm tối có tôi, "nàng" khẽ khàng bóng gió: "Nghe nói ở bên cô đơn lắm, ai biết nhà nấy hà", tôi xua tay: "Tốt chứ mẹ, đỡ nhiều chuyện, con thấy được đó". Mà mẹ tôi vốn vậy, từ bé đến lớn chỉ cần tôi nói tôi muốn thì mẹ chẳng từ chối điều gì dù rằng không biết bản thân có muốn hay không. Tôi bận nên chỉ hay hỏi mẹ tôi giấy tờ đến đâu rồi, đã đi phỏng vấn như lịch hẹn chưa, mẹ tôi ậm ừ.

Rồi thỉnh thoảng mẹ kể cho tôi nghe chuyện trước đây mẹ có một người đàn ông người Pháp theo đuổi, lần cuối cùng trước khi về nước, ông ấy đến tìm xin đưa mẹ theo cùng, mẹ đã né tránh, ông ấy bỏ lại một bó bông hồng ở cửa rồi đi không trở lại. Cấm cảnh con gái còn nhỏ dại, đang tuổi mới lớn, mẹ tôi không nỡ đi thêm bước nữa. Ngày nào đọc báo cũng thấy cha dượng làm bậy với con gái riêng của vợ, "nàng" đậm ám ảnh, rồi cương quyết khép mình trước những cơ hội "làm lại". "Nàng" sợ dư luận soi mói một người đàn bà đi thêm bước nữa, "nàng" sợ miệng đời gièm pha, "nàng" sợ mai một con gái đi lấy chồng sui gia sẽ đánh giá, "nàng" sợ gia đình mới của "nàng" sẽ làm "nàng" xao nhãng sự quan tâm với tôi - làm tôi tủi, "nàng" sợ đủ thứ....

Mà khi đó tôi cũng ích kỷ, tôi chỉ muốn mẹ ở với tôi. Nhưng tôi không hề nghĩ rằng khi tôi lấy chồng, những đêm đông lạnh giá tôi có chồng ủ ấm thì mẹ chỉ vò vớ một mình trong căn phòng rộng thênh thang, chống chọi với những nỗi cô đơn và kỷ niệm bủa vây, những cơn ho trái mùa mà tôi chẳng hề hay biết. Tôi có thể sẻ chia niềm vui, nỗi buồn, sự bực dọc trong công việc và cuộc sống hàng ngày cho chồng mình - Còn mẹ thì chỉ có một mình gặm nhấm những muộn phiền, âu lo khi tuổi xế chiều cứ sầm sập lao đến.

Rồi tôi nhận ra rằng Mỹ chỉ là ý muốn của tôi, chứ chưa bao giờ là giấc mơ của mẹ. Trái tim mẹ đã đặt ở một nơi khác. Nơi đã từng hiện diện trong những lời kể, trong những câu thơ bài hát mà ai đó viết tặng.

20.10 năm nay, tôi không tặng mẹ tôi váy áo phấn son như mọi năm. Tôi tặng mẹ giấc mơ trong chiếc hộp. Chiếc hộp trách nhiệm, đạo đức, nỗi lo sợ đã nốt giấc mơ của mẹ quá lâu. Tôi có trách nhiệm phải giải phóng sự giam cầm đó và cùng "nàng" thực hiện ước mơ còn đang dang dở trước khi quá muộn...

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Phụ Nữ Thì Cần Gì?

Khí chất: Xấu cũng được, đẹp thì tốt. Nhưng thứ quan trọng của một người phụ nữ không phải là xấu hay đẹp mà là khí chất. Đừng nghĩ khí chất là khi cố bôi trát hàng hiệu từ đầu đến chân. Khí chất của một người phụ nữ nằm ở cách đối nhân xử thế, cách sống với đời, với người.

Cá tính: Không phải chuyện gì cũng nhảy vào nâng quan điểm, phán xét với từ ngữ ngoa ngoắt thì gọi là cá tính. Cá tính thật sự nó nằm ngầm ngầm rất khó nhận ra. Người phụ nữ có cá tính riêng thường ít nói lời ngoa ngoắt với thiên hạ, họ lắng nghe nhiều hơn và chỉ nói vừa đủ. Sân si và cá tính là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau mà nhiều người hay bị nhầm lẫn.

Độc lập: Tự mình kiếm thật nhiều tiền, bằng cách chính đáng. Thời buổi kinh tế khó khăn, trầy vi tróc vẩy kiếm được đồng tiền để nuôi sống bản thân không phải dễ dàng gì. Nhưng phải cố gắng lên! Kiếm nhiều thì tiêu nhiều, kiếm ít thì tiêu ít. Miễn không phải ngửa tay xin xỏ bất kỳ người đàn ông nào là được. Thích gì thì tự kiếm tiền mà mua, đừng tiểu xảo bòn mót từ đàn ông rồi yêu cầu đàn ông phải tôn trọng mình, không có đâu. Độc lập là thứ mà đàn bà luôn phải ghi nhớ và thực hiện để có thể ngẩng cao đầu mà bước.

Đàn ông: Đừng chăm chăm tìm kiếm người đàn ông mà "thiên hạ" hay gọi là "soái ca". Con nhà giàu, học giỏi lại đẹp trai cũng không quan trọng bằng thằng đàn ông đó có yêu mình thật hay không, có sẵn sàng dang tay ra bảo vệ mình dù trời đất sập xuống hay không. Đừng yêu một người đàn ông chỉ biết chống hông gào lên ba tiếng: "Anh yêu em!". Đừng bao giờ nghe đàn ông nói mà hãy nhìn cho rõ những gì họ làm.

Yêu bản thân mình: Đừng phó thác đời mình cho người đàn ông nào cả. Đừng bắt ai phải chịu trách nhiệm cho cuộc đời mình. Đừng đòi hỏi ai phải yêu mình hết lòng khi chính mình còn chưa biết tự yêu bản thân.

Nhà văn nổi tiếng người Anh sống ở thế kỷ thứ 18 Dr. Samuel Johnson đã từng nói một câu rất chua cay: " Thưa ngài, một người phụ nữ đi thuyết giảng thì cũng tựa như một con chó đi bằng hai chân sau. Nó không đi giỏi lắm nhưng ngài sẽ ngạc nhiên bởi nó đi được bằng hai chân sau."

Phụ nữ nếu muốn được tôn trọng thì bản thân phải nỗ lực rất nhiều, tự tin và tôn trọng chính mình. Dẫu biết là phụ nữ sẽ chịu nhiều thiệt thòi nhưng nếu có kiếp sau thì tôi vẫn ước mình là phụ nữ. Để làm gì ư?

Tất nhiên là để làm khổ đàn ông rồi...(tôi đùa thôi!)

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Chuyện "Khoe Của"

Tôi còn nhớ khi ông Jerry Jones xuất hiện tại trận đấu bóng giữa Arizona State và Notre Dame ở sân vận động AT&T cùng với chiếc điện thoại nắp gập cũ kỹ, cả thế giới chăm chú vào nó và báo chí cùng đưa tin. Trước sự quá đỗi kinh ngạc của công chúng, ông đã cười giải thích lý do vì sao mình không sử dụng một chiếc điện thoại hợp thời hơn: " Tôi có thể bảo vệ AT&T ở vị trí dẫn đầu với chiếc điện thoại nắp gập của mình, nó hữu ích đối với tôi" – Ông nằm trong top 10 tỷ phú thể thao giàu nhất thế giới với tài sản ròng khoảng 2, 7 tỷ USD.

Warren Buffet, luôn nằm trong danh sách những tỷ phú giàu nhất thế giới suốt 20 năm qua, nhưng nhà đầu tư cổ phiếu vĩ đại nhất thời đại vẫn sống trong một ngôi nhà 3 phòng ngủ ở giữa thi trấn Omaha trị giá 31.500 USD (khoảng 661, 5 triệu đồng) mà ông đã mua sau khi lập gia đình 50 năm trước.

Hay khi nhắc về Ingvar Kamprad, tỷ phú đồ gỗ nổi tiếng của Thụy Điển. Tôi cứ nghĩ chắc ông phải sở hữu tầm vài chục chiếc xe từ hàng Ferrari hay Porsche trở lên. Nhưng không, hiện tại ông vẫn đi chiếc Volvo đời 1993. Ngoài ra, ông vẫn đi máy bay với loại vé phổ thông và thường mua hàng giảm giá. Thậm chí mỗi lần ông về quê lại vào tiệm cắt tóc làng với giá 5 Euro như những người nông dân nghèo. Jeff Bezos, CEO của trang thương mại điện tử nổi tiếng Amazon vẫn sử dụng chiếc xe bình dân Chevrolet Blazer đời 1988 mà cha ông đã mua cho từ năm 1994.

Nhiều người thường cho rằng " hạng" vé máy bay sẽ thể hiện được họ là ai, vì vậy việc chọn hãng bay đôi khi không vì tính thuận tiện hay dịch

vụ tốt mà là...chọn thương hiệu. Rất nhiều cô nàng xinh đẹp cố sống cố chết vò người yêu, thậm chí là chạy vay vay mượn để cốt mua cho được tấm vé máy bay hạng thương gia, để cạnh hộ chiếu rồi chụp ảnh đăng lên mạng xã hội, check-in phòng chờ thương gia, để thể hiện đẳng cấp. Có lẽ chuyện cười ra nước mắt chính là cái thời mà người ta tranh nhau thể hiện sự "sang chảnh" qua cái cuốn vé máy bay, tên hãng bay. Những người như thế chắc có lẽ chẳng bao giờ biết được rằng năm 2006, sau khi dự hội nghị APEC tại Việt Nam, thủ tướng Singapore Lý Hiển Long đã về nước bằng một tấm vé máy bay của hãng Tiger Airway, một hãng hàng không giá rẻ với trị giá chiếc vé chỉ xấp xỉ hơn một triệu đồng Việt, trong khi ông có chuyên cơ riêng- tất nhiên.

Đó là một số trong rất nhiều chính trị gia, tỷ phú thế giới, họ giàu và có điều kiện thật sự, các bạn ai ai cũng đều ngưỡng mộ họ nhưng chưa bao giờ chúng ta bắt gặp một trong số họ trưng tài sản lên mặt báo để thỏa mãn trí tò mò cũng như lòng ghen tỵ của công chúng. Họ cũng tìm cách tiết kiệm các chi tiêu phục vụ cho mục đích cá nhân chứ hoàn toàn không giống như suy nghĩ của nhiều người rằng: Có tiền phải tiêu cho đã, phải thể hiện cho người khác thấy mình có tiền. Hầu hết các doanh nhân lỗi lạc thật sự, mỗi lần họ xuất hiện trên mặt báo đều là để chia sẻ những kinh nghiệm trong quá trình xây dựng sự nghiệp cũng như định hình lại tư duy sống đúng đắn cho giới trẻ. Và công chúng của họ cũng không quá quan tâm việc họ sở hữu dòng xe sang nào, sống trong căn biệt thự ra sao bởi vì thứ duy nhất mà họ cần chỉ là những bài học quý giá, đó mới là thứ thật sự cần cho họ! Công chúng thường mong muốn biết xem những người giàu họ có xe gì, ở căn nhà ra sao, tài sản có bao nhiêu. Nhưng sự thật là xem xong, những thứ đó vẫn là của những người kia chứ không biến thành của họ được. Trong khi thứ mà họ mất lại là thời gian quý báu của bản thân.

Nhưng nếu ai đó đón nhận nghiêm túc và hứng thú trước những chia sẻ về kinh nghiệm thực tiễn của người giàu có- Thì nó lại hoàn toàn là của

bạn! Và bạn có thể sử dụng nó để hỗ trợ, xây dựng cho mình những thứ mà bạn muốn.

Khi một ai đó qua đời, trên tiểu sử của họ sẽ chỉ ghi những điều họ đã làm được cho xã hội, cho nhân loại. Chứ làm gì ghi họ có bao nhiêu nhà, bao nhiêu xe, bao nhiêu đồ hiệu?

Có lẽ sau khi đọc xong bài viết này bạn sẽ nhìn ra ô cửa cuộc đời và vẫn thấy ở đâu đó còn có những người phải nhịn mặt, chắt chiu từng đồng để mua cho kỳ được chiếc iphone thế hệ mới nhất cho bằng bạn bè, cho đăng cấp được nâng tầm. Liệu họ có biết được rằng"

Giá trị thật sự của mỗi người không nằm ở iPhone-iPad- mà là I am!

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Cái "Giá" Của Sự Thành Thật

Nhiều người nói với tôi rằng cuộc đời này thật thà là chết, chỉ có thú đoạn mới sống được. Ở khía cạnh nào đó thì không hẳn điều trên là sai, nhưng nó cũng không đúng và hoàn toàn là chưa đủ. Cuộc đời sẽ dạy con người nhiều thứ, trong có cả khả năng phản kháng và tự vệ sinh tồn. Nhưng nếu không giữ được bản thân thành thật là gốc, người chưa tổn hại đến ta mà ta đã vội gian dối với người thì chắc chắn rằng không bao giờ có kết quả tốt đẹp.

Năm 2012 là thời gian khó khăn nhất của công ty tôi. Là một người trẻ, trong tôi cũng chứa đầy sự hoài bão, khát khao, lý tưởng. Tôi tham vọng khôi phục lại hàng lụa, ngành lụa truyền thống, tham vọng mà rất nhiều tiền bối đi trước tôi đã từng nỗ lực để thực hiện. Thời gian đầu, tôi cũng xuất được rất nhiều đơn hàng ra nước ngoài thông qua kênh thương mại điện tử cũng như các mối quan hệ của mình. Thừa thắng xông lên, tôi hùn vốn để sở hữu một phân xưởng sản xuất, để sản phẩm làm ra mang thương hiệu của tôi chứ không phải là B2B (Business to business) như tôi vẫn làm.

Tất nhiên, tôi phải gánh nhiều hơn những chi phí cố định. Hằng tháng tôi phải trả thêm chi phí nhân công, chi phí thuê nhà xưởng, chi phí nguyên phụ liệu... hàng tá thứ trông chờ vào những hợp đồng ngày càng ít ỏi dần vì áp lực cạnh tranh.

Đến tháng thứ sáu, tiền vốn lưu động vơi dần đi, lợi nhuận do các hợp đồng thưa thớt mang lại chỉ đủ để bù đắp chi phí nhân viên và tiền thuê văn phòng. Nhiều công nợ không thu được vì các công ty, khách hàng người

nước ngoài chịu ảnh hưởng khủng hoảng kinh tế trầm trọng đã tháo chạy về nước, bỏ lại những khoản nợ không thể đòi. Tôi hoang mang vô cùng, mỗi ngày thức dậy là một ngày lo âu. Không có kinh nghiệm quản lý nhà xưởng, tôi bị thất thoát, bị kê khống giá thành nguyên liệu đầu vào. Những container hàng không xuất đi được nằm chết ở cảng và tiền kho bãi thì vẫn phải tốn đều đều không sót ngày nào.

Hàng tồn kho năm đó, nhân viên thì xuống tinh thần, cá nhân tôi cũng chưa tìm được lối ra, mắt thâm quầng, mặt tái dại đi vì mất ngủ. Tôi đã từng nghĩ, hay là giải thể công ty, bán đi cổ phần trong xưởng sản xuất. Tôi còn quá trẻ để có thể bắt đầu lại từ đầu. Nhưng rồi nhìn những nhân viên của mình, tôi tự nhủ là một người cầm cương, ngay lúc khó khăn nhất tôi phải đứng ở đầu sóng ngọn gió để gánh vác chứ không phải là tìm cách tháo chạy bỏ mặt đời sống của những người đã đầu quân cho tôi để tới đâu thì tới.

Một buổi sáng, tôi nhận được điện thoại của một chị bạn, chị ấy bảo rằng có bà bạn Việt kiều mới về thăm quê chuẩn bị sang tuần thì về lại bên đó, muốn tìm ít khăn lụa tơ tằm loại tốt để mang sang làm quà biếu. Biết bên tôi có kinh doanh loại này nên giới thiệu sang cho tôi bán lẻ. Cuối cuộc nói chuyện, chị bạn không quên nháy nhó: " Bà ấy mua tầm mấy chục cái, mà cứ chém đẹp vào, tiền triệu vào, đừng lấy giá sỉ làm gì cho thiệt thòi. Việt kiều thì lắm tiền mà!"

Buông điện thoại xuống, tôi ngẫm nghĩ, vài mươi cái khăn lụa bán lẻ, nếu tôi lấy tiền triệu như chị bạn tôi mách thì tiền lãi cũng không phải là ít, như thế thì có thêm chi phí để trang trải trong thời gian khó khăn này.

Đúng hẹn, tôi tiếp chị Việt kiều vào cuối giờ chiều để giới thiệu cho chị ấy xem mẫu và chọn lựa. Sau hơn hai mươi phút xem tới xem lui, chị ấy chọn được vài chục mẫu và yêu cầu đóng hộp, tuyệt nhiên từ đầu đến cuối không hề hỏi giá cả. Tôi bảo nhân viên in hóa đơn thanh toán, rảo thật

nhanh qua tờ hóa đơn, chị ấy nhìn tôi thẳng thốt mất vài giây rồi rút tiền ra trả.

Một tháng sau, tôi đã tính tới việc gọi kế toán lên làm thủ tục tạm ngừng kinh doanh thì chị Việt kiều hôm nọ gửi email cho tôi. Chị ấy giới thiệu một khách hàng sang mua hàng của tôi, giá trị lên đến tiền tỷ. Toàn bộ hàng tồn trong kho được giải phóng ngay lập tức, công ty tôi như hồi sinh. Trong email chị ấy viết: "Chị biết em hoàn toàn có thể bán với giá rất cao bởi vì Chị có ra các hàng lớn để xem qua rồi, nghe chị là Việt kiều thì không ai dại dột lấy chuẩn giá sỉ cả, nhưng em lại làm điều đó.

Chị tin là em trọng đạo đức kinh doanh hơn là một ít lợi nhuận, điều đó cho thấy em đáng tin cậy. Nếu hôm đó em "chặt chém" chị, thì chị không bao giờ dám giới thiệu đối tác cho em."

Tôi đã chọn cách làm ăn thành thật, kể cả trong lúc khó khăn nhất. Và kết quả khiến tôi không bao giờ phải hối hận với thái độ kinh doanh mà mình đã lựa chọn. Khi một doanh nghiệp, cá nhân, hộ kinh doanh có suy nghĩ chèn ép, chặt chém đối tác hoặc khách hàng của mình thì trước hết cần phải hiểu rằng chúng ta không bao giờ có thể qua mặt được họ. Với hành động đó chúng ta có thể thu về một ít lợi nhuận tức thời, nhưng sẽ mất đi cơ hội tiềm năng. Họ có thể sẽ không nói ra, nhưng âm thầm rút lui tìm một đối tác khác đáng tin cậy hơn.

Mất lòng tin của khách hàng là mất trắng, đó là hệ quả tất yếu của việc làm ăn gian dối. Kinh doanh là con đường rất dài, chỉ có uy tín mới giúp chúng ta đi hết được con đường đó, bằng không sẽ phải trả giá bằng sự thất bại, chết yếu.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Câu Chuyện Về Căn Bệnh Đố Kỵ

Tôi có thể cam đoan với các bạn rằng, sự đố kỵ có ở khắp mọi nơi và bất kỳ ai cũng có thể là mục tiêu của nó. Từ tổng thống, nhà bác học, nhà du hành vũ trụ cho đến doanh nhân, bác sĩ, chị hàng rau, cô hàng cá, bác công nhân.

Vậy đố kỵ xuất phát từ đâu?

Tôi nghĩ đố kỵ là một căn bệnh. Vâng! Là một căn "bệnh" thật sự, có biểu hiện lâm sàng hẳn hoi chứ không phải là một trạng thái cảm xúc thông thường. Dưới đây là những dấu hiệu của người mắc "bệnh" đố kỵ:

Tức tối khi thấy người khác hơn mình. Người khác ở đây có thể là người quen biết với họ, cũng có thể không. Và họ sẵn sàng "dìm" / hạ hay thậm chí là hại người đó khi có cơ hội.

Họ rất thích nghe về sự bất hạnh / đau khổ/ thất bại của người khác, họ ra vẻ đồng cảm an ủi nhưng trong bụng thì muốn cười đến chết đi được. Khi bạn vừa quay lưng đi, họ chạy về ăn mừng ngay.

Họ không bao giờ khen/ khích lệ/ chúc mừng người khác, trái lại họ thích nói những điều tiêu cực để mong nó ít nhiều phải vụn vào bạn. Ví dụ nếu họ thấy bạn có thành công trong cuộc sống, họ sẽ nói: " Đường dài mới biết ngựa hay". Nếu họ thấy bạn lấy được tấm chồng ưng ý, họ sẽ nói " 30 chưa phải là Tết". Đại loại vậy. Ví dụ nếu họ thấy bạn có thành công trong cuộc sống, họ sẽ nói: " Đường dài mới biết ngựa hay". Nếu họ thấy bạn lấy được tấm chồng ưng ý, họ sẽ nói " 30 chưa phải là Tết". Đại loại vậy.

Họ thích buôn chuyện về người khác và có thể dành hàng giờ quý giá của cuộc đời chỉ để nói về một mặt nào đó không tốt của ai đó. Họ cho rằng sai lầm/ khuyết điểm của người khác là chuyện không thể chấp nhận. Và các bạn dễ dàng nhận ra rằng thị giác của những người mắc "bệnh" đổ ky thường không được tốt vì họ chỉ nhìn thấy điểm xấu của người khác chứ không nhìn thấy những khuyết điểm của chính mình.

Một khi đã đổ ky thì con người ta sẵn sàng nói ra những điều tưởng chừng là vô lý nhất chỉ nhằm mục đích thỏa mãn sự tăng xông của bản thân.

Nếu bạn hỏi tôi rằng chúng ta phải xử lý thế nào với những kẻ mắc bệnh đổ ky, nếu họ đem lòng đổ ky ta thì phải thế nào? Tôi sẽ khuyên bạn rằng hãy yêu thương họ. Bởi vì là một căn bệnh nên nó cũng mang lại nhiều hệ lụy cho sức khỏe, tôi đã đọc một tài liệu chỉ ra rằng sự đổ ky chông chất trong thời gian dài dễ dẫn đến rối loạn chức năng miễn dịch, mất cân bằng chức năng đại não, khả năng chống bệnh tật giảm yếu, từ đó tăng bệnh cao huyết áp, bệnh động mạch vành, bệnh mạch máu tim, đau dạ dày, nôn do thần kinh, viêm ruột kết do dị ứng, lão hóa sớm. Họ thật sự là đáng thương hơn là đáng giận, đúng không? Nếu bạn không thể yêu thương họ, thì hãy tránh xa và phớt lờ họ đi. Hãy hít thở một bầu không khí trong lành để tiến về phía trước, tiếp tục thực hiện những hoài bão của bản thân thay vì cùng họ hít chung một bầu không khí căng thẳng, đối đầu, ghen tức.

Đổ ky là khi bạn thừa nhận người đó hơn bạn, hơn rất nhiều và bạn không có cách nào để vượt qua họ. Đừng tự lừa dối bản thân rằng họ không xứng đáng được thành công, được hạnh phúc. Ai cũng xứng đáng kể cả bạn. Vì vậy nếu thật sự không cảm thấy hài lòng khi ai đó hơn mình, hãy cố gắng phấn đấu một cách công bằng để vượt qua họ nếu như bạn có thể. Thay vì tìm mọi cách để kéo họ xuống, sao bạn không học hỏi họ để vươn lên, thậm chí còn vươn cao hơn?

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Học Đòi Làm Tỷ Phú

Khi tôi nói học là con đường ngắn nhất, ít chông gai nhất để thoát nghèo, vài bạn gửi tin nhắn phản bác tui, bảo tui nói lý thuyết suông. Quan điểm của các bạn là muốn thành công thì phải học theo người thành công, đi theo con đường mà họ đã đi thì mới được! Chứ học đại học ra chỉ lấy tấm bằng để đập ruồi, hằng năm bao nhiêu cử nhân ra trường là bấy nhiêu người thất nghiệp.

Tui tôn trọng quan điểm của các bạn, nhưng tui nói cho các bạn nghe nè. Các bạn có thể chê lý thuyết, nhưng các bạn không thể thực hành cho tốt được nếu như chưa nắm vững lý thuyết, chưa tập đi thì đừng vội chạy. Chẳng ai dạy các bạn hàm số cao siêu nếu như mà đến bảng cửu chương các bạn cũng không thuộc. Tui thấy nhiều bạn bây giờ rất thích học theo người thành công, tui hoan nghênh điều đó bởi vì học hỏi người khác là điều cực kỳ tốt. Nhưng tui không hoan nghênh cách mà các bạn học. Thiệt! Các bạn học họ mặc " vest" đen, đi giày tây, cầm ly rượu sao cho thật điệu nghệ, cầm cây tăm xỉ răng sao cho " quý sờ tộc". Các bạn học họ cách mở miệng ra là nói dự án triệu đô, xưng mình là tỉ phú đô la, chém về thông số kỹ thuật siêu xe, đi đâu thấy xe đẹp là đứng vào chụp ngay một cái ảnh để " post facebook" nói chuyện làm giàu.

Đấy là học vẹt! Thậm chí có phần lỗ bịch

Tui kể cho các bạn nghe câu chuyện thế này. Bữa nọ tui đang ngồi ăn sáng, bà đầm tây đi ngang qua thấy tui ăn toàn rau củ và uống hai cốc nước hoa quả thì mắt sáng mừng rỡ hỏi có phải vì ăn thế này mỗi sáng mà có " body" eo uốt thế kia không. Đang mệt nên tui gật đầu đại. Không ngờ bà ấy

quay ra đối ngay đĩa thức ăn đầy năng lượng của mình thành một đĩa giống hệt như tôi, môi chúm chím cười duyên như tràn đầy niềm hy vọng về một ngày mai có vòng eo 54. lúc đó tui hối hận vô cùng, vì tui đã không nói với bà ấy rằng trước khi ăn cái đĩa rau này tui đã làm một bát phở, hai quả trứng, một cái bánh táo và một tách cà phê nhiều sữa, hầu như ngày nào tui cũng ăn nhiều như vậy, nhưng tui không béo là vì cơ địa của tui như thế. Bạn không thể hình dung được rằng khi bạn cố học hỏi một ai đó mà không tìm hiểu cho rõ ngọn ngành, cội rễ, bản chất vấn đề thì đến đây là sự học hỏi không có hiệu quả.

Người thành công, họ học rất nhiều. Trường lớp dạy cho họ kiến thức, trường đời dạy cho họ cách luồn lách, "lobby", thậm chí là cách giẫm đạp lên người khác để tồn tại (đó là sự thật), họ học người hơn họ, học luôn cả người dưới họ, học từ Ông tỷ phú nhà hàng xóm đến ông đối tác bên kia trái đất, học từ bà lao công trên văn phòng đến bác xe ôm ngoài đầu hẻm. Chứ họ không bao giờ có khái niệm chỉ học ở những người thành công mà coi khinh những người làm công việc bình thường. Tốt nhất là bạn hãy nên học những gì mà họ học. Chứ không phải là học những gì mà họ có thể thực hiện ở bên ngoài. Bạn có thể bắt chước cử chỉ của họ, nhưng bạn không bắt chước được khí chất. Có thể bạn chưa thành công như mong đợi ở thời điểm này, nhưng học hỏi bằng tất cả chí tiến thủ để vận dụng sẽ tốt hơn là cóp nhặt thông tin đâu đó rồi gom vào lập đàn thắp hương hô mưa gọi gió.

Và cuối cùng là: Đừng có đổ thừa tại trường đại học. Bạn thất nghiệp là do năng lực của bạn chưa thật sự đủ để người ta mời bạn về làm việc, chứ không phải vì bạn học đại học ra nên thất nghiệp (!) Có thể hệ thống giáo dục hiện tại chưa dạy ta nhiều kiến thức thực tiễn như các nước tiên tiến, nhưng nếu bạn có chí tiến thủ, nếu bạn thực sự muốn, ở trường không dạy kiểu Tây thì về nhà bạn hoàn toàn có thể tự học kiểu Tây. Bọn sinh viên bên Tây học trên lớp thì ít mà tự học, tự thảo luận nhóm, tự ra đề tài để phát triển thì nhiều. Lớn rồi, trên 18 tuổi là tự bắt đầu tổ chức được rồi chứ

cần gì phải thầy cô kèm cặp như lớp 1 lớp 2 mà đổ lỗi cho nhà trường? Trường dạy các bạn lý thuyết, nền tảng cơ bản như thế, còn phát triển nó ra thực tiễn như thế nào là do khả năng của bạn. Chết vì thiếu hiểu biết thì không được đổ là lotaso (lỗi tại số) nhé. Ô kê?

Các bạn muốn bỏ học để khởi nghiệp, giương cao ngọn cờ "Làm giàu không khó". Tui ủng hộ! Nhưng đừng cố lôi kéo mấy đứa ham học ra khỏi trường cho giống các bạn, nếu tự tin là mình đúng thì không cần phải lôi kéo thêm ai để lấy tinh thần. Ai cũng có cách tỏa sáng của riêng mình, nhưng nếu chọn sai cách để tỏa sáng, các bạn sẽ bị cháy trụi lùi. Hehe...

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Chuyện Cô Hoa Khôi

Đối diện nhà cũ của tui có một hàng xôi của thím Bảy. Mỗi sáng, đúng boong 5 giờ giờ rưỡi là thím quấy gánh ra đó, lục tục chuẩn bị một hồi đến 6 giờ là bắt đầu bán cho những khách đầu tiên đưa con đi học sớm.

Thím Bảy có dáng người nhỏ thó, tóc khô đét lúc nào cũng buộc vội bằng cọng dây thun vàng. Mỗi lần đứng trên ban công, tui thấy cô gái đi xe ga, dáng cao ráo, xách túi sành điệu, tóc tai lướt là chạy ngang lấy vội hộp xôi rồi đi. Tui để ý tại tui thấy cổ đẹp, mà tại tánh tui cũng nhiều chuyện nữa. Có một buổi sáng thím Bảy bị trúng gió xỉu trước hàng xôi, người ta gọi điện thoại mãi hơn hai tiếng đồng hồ thì thấy cô gái sành điệu kia chạy đến. Lúc đó tui mới biết cô gái ấy là con gái ruột của thím Bảy.

Buổi sáng tháng bảy, trời mưa tầm tã, hàng xôi vắng khách hơn mọi ngày. Tui lân la qua ăn phụ thím Bảy đĩa xôi cho nhanh hết để dọn hàng. Làm xôi cho tui xong, thím co vào góc bặt cho đỡ ướt, tay lôi xấp tiền nhàu nhĩ từ sáng giờ bán được ra ngồi đếm, xếp gọn tờ năm ngàn ra năm ngàn, mười ngàn ra mười ngàn. Tấm bạt xanh che mưa đã cũ và rách lỗ chỗ làm nước chảy tong tong xuống nền đất chỗ thím ngồi. Tui làm bộ hỏi: Thím Bảy có con gái đẹp quá heng!

Thím ngược nhìn tui mắt sáng rực rồi gật đầu, dùng luôn chuyện đếm tiền:

- Bây biết hôn, con gái thím sắp đi thi hoa khôi nghen!

Rồi thím thao thao kể về con gái rượu, chồng thím chết từ hồi thím còn trẻ măng măng với đứa con đỏ hỏn trên tay. Thím ở vậy một mình

bươn chải đủ nghề để nuôi con gái khôn lớn. Không dám đi bước nữa vì thương con, thím sợ cảnh cha dượng – con riêng. Học hết lớp 12 con gái thím đòi nghỉ để đi làm người mẫu theo đam mê, thím cũng chiều theo sở thích của con. Nói tới đây thím tặc lưỡi:

- Mà mèn ơi, từ hồi làm người mẫu con nhỏ cứ chạy theo quần áo áo. Tiền đi diễn được bao nhiêu đổ hết vào son phấn, đổi điện thoại cho bằng bạn bè. Chiếc xe máy đó, thím lấy tiền tích cóp, cũng ráng chạy vay thêm để mua cho nó chứ mỗi lần đi diễn về nó cứ than đi xe ôm hoài người ta cười. Làm người mẫu phải sang trọng mới được nể. Thôi, đời mình giờ có bao nhiêu cũng cho con hết.

Trời cũng vừa ngớt mưa, khách tấp vào mua xôi làm câu chuyện của tui với thím bị gián đoạn. Tui trả tiền rồi về. Mấy bữa sau thấy thím gặp khách nào quen cũng luôn miệng:

- Ê bây, con gái thím thi hoa khôi rồi, bây nhắn tin bình chọn cho nó nghen. Thím giảm nửa tiền xôi!

Nói rồi thím cười hehe. Trán lấm tẩm mồ hôi mà thím vẫn cười tươi roi rói, miệng không quên đọc đi đọc lại mã số bình chọn của con giá cho tui tui bấm điện thoại.

Rồi con gái thím đậu hoa khôi thiệt. Tui đọc được tin trên một tờ báo mạng nên chạy ra đưa thím coi để chúc mừng thím. Thím coi phớt qua, mắt sụp xuống, buồn buồn. Thấy lạ, tui hỏi thím có chuyện gì? Bỗng dưng thím Bả òa khóc tức tưởi.

- Nuôi con cho nó lớn lên, bây giờ nó làm hoa khôi rồi thì nó không muốn nhận mẹ nữa vì mẹ nghèo hèn quá mà!

Tui chẳng hiểu mô tê gì hết, chú Tám xe ôm ngồi gần đó nói trỏ qua:

- Bữa con bả thi chung kết, tui chở bả qua ủng hộ nó. Bán được một ngày có bao nhiêu đâu mà chơi sang mua một bó bông hồng tươi ba trăm ngàn, tặng tặng cho con nhỏ. Ai ngờ nó đậu thiệt, bả đứng dưới mừng hết lớn, nước mắt ngấn dài bả len qua chỗ người ta đang bu lại tân hoa khô để tặng bông cho con nhỏ, miệng cứ la lớn má nè con, má nè! Mà con nhỏ nó không thèm nhìn luôn, rồi nó giới thiệu với báo chí bà má nuôi nào đó của nó, là chủ tiệm vàng lớn lắm trên Chợ Lớn. Nó quên bà má bán xôi rồi!

Cái câu "Nó quên bà má bán xôi rồi!" của chú Tám làm cho thím khóc như mưa như gió. Tui nghe xong trong lòng cũng buồn rười rượi mà cũng không biết nói gì để an ủi thím. Khách quen đi ngang cũng tấp vô mua xôi, tặng chúc mừng thím có con gái hoa khô. Thím cười buồn, trán vẫn lấm tấm mồ hôi, tóc vẫn buộc bằng cọng thun vàng, tay vẫn thoăn thoắt gấp ruốc gói xôi cho khách.

Có hoa khô thỉnh thoảng lên báo khoe hình chụp với má nuôi giàu có để người ta nể "gia thế" của mình. Mấy ai biết được đằng sau danh hiệu của cô là những gói xôi của một bà má bình thường nhưng không tầm thường.

Ở đời người ta vẫn có câu: "Con chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nghèo."

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

"Em Có Đánh Đối Không?"

Trong công việc lẫn cuộc sống thường ngày nhiều người rất e ngại hai chữ "đánh đối". Hoặc thậm chí là khi nhìn vào một người có một chút thành quả trong cuộc sống, nhất là phụ nữ, người ta thường tặc lưỡi: "Chắc phải đánh đối nhiều lắm!" và chữ "đánh đối" trong hoàn cảnh này thường được ám chỉ đến những vấn đề nhạy cảm. Chính vì thế nên vô hình trung người ta thường né tránh và phủ nhận nó.

Bữa hôm đang ngồi gặm móng tay uống cà phê với mấy ông anh, người mần giám đốc, người mần chức to trong nhà nước, người mần kiến trúc sư. Đang gặm ngon trớn thì ông anh mần giám đốc quay lại hỏi một câu:

– Em, để được như giờ em có đánh đối không? Chỗ anh em, anh hỏi thiệt.

– Có ạ!

Ông chưa dứt câu tui đã trả lời ngay và luôn, các ông ngồi cùng nghe tới đây thì tập trung hẳn. Nhiều cặp mắt chờ đợi đối về phía tui như chờ coi một vở kịch kinh điển. Tui vẫn thong thả gặm móng tay như một loài gặm nhấm đầy mẫn cán trong cái sự sốt ruột của các ông.

Nhón ngón tay út vén nước uống trà như trong phim "quàng châu cách cách", tui làm bộ như mình là "quàng hậu". Nuốt ngụm trà đánh ực, tui hăng giọng:

– Trên đời này muốn được cái này thì phải chấp nhận mất cái khác, gọi đó là quy luật bù trừ cũng được mà gọi là quy luật đánh đổi cũng không sai. Nếu muốn học giỏi, thi đỗ đại học, thì phải chấp nhận đánh đổi thời gian, công sức để cày, vãi ôn võ luyện. Doanh nhân ra xã hội làm ăn giao thiệp, đổi lại sẽ mất đi thời gian dành cho gia đình. Hay một vị bác sĩ uyên thâm về chuyên môn, sẽ mất bao nhiêu thời gian đóng cửa giam mình trong phòng thí nghiệm để nghiên cứu, tìm tòi? Em gọi đó là sự đánh đổi. Không mất thì sẽ không được, và có được thì sẽ có mất.

Còn nhớ ngày mới bắt đầu chập chững xây dựng sự nghiệp, một ngày tui chỉ ngủ cùng lắm là bốn tiếng đồng hồ. Từ một cô nàng phổng phao 48kg, tui rơi xuống chạm mốc 39kg, không ít búa rìu dư luận búa vây lấy tui chỉ vì sự nghi ngại về tui nhưng tui vẫn kệ. Sau giờ làm việc người về nhà ăn cơm với gia đình, hẹn hò với người yêu xem phim cà phê, còn tui thì phi thẳng đến lớp học. Còn ngày mới bắt đầu viết cuốn tiểu thuyết đầu tay, không ngày nào mà tui ngủ trước 3 giờ sáng. Kỳ nghỉ dài người ta kéo nhau đi chơi, tui vẫn đóng cửa phòng miệt mài vào những con chữ. Nén cái tôi của mình xuống, học cách im lặng trước những lời xàm xì sau lưng bởi vì không câu trả lời nào hoàn hảo bằng thành quả của việc mà bạn đang theo đuổi.

Dứt bài phát biểu hùng hồn, bài phát biểu vĩ đại mang tính thể kỷ, từng tràng vỗ tay giòn giã vang lên, những đôi mắt ngưỡng mộ ngời sáng rơm rớm nước nhìn tui đầy xúc cảm. Nhưng mà đó là do tui tưởng tượng thôi, mấy ông không vỗ tay, cũng không nhìn tui rơm rớm mà là nhìn tui với ánh mắt đầy hụt hẫng. Tưởng được nghe chuyện đánh đổi bi tráng, kịch tính. Ai dè toàn chuyện cũ rích từ cái thời Napoleon còn quần tã.

Thực tế thì không phải ai cũng chấp nhận sự thật được – mất như vậy. Họ cho rằng đánh đổi là cái gì đáng xấu hổ lắm. Bởi vì cơ bản là họ hiểu sai về sự đánh đổi. Hằng ngày, trong cuộc sống, ai cũng phải đánh đổi, chỉ là họ không nhận ra mà thôi.

Muốn được mà lại không muốn mất gì, thì quên đi.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

ĐỪNG SÍNH MÁC "VIỆT KIỀU", TỘI NGƯỜI TA

Hơn chục năm trước, nhà nào có Việt kiều là oách lắm. Mỗi khi sắm cái tivi mới, chiếc honda mới hay thậm chí chỉ đồ đôi dép nhựa mới thì chòm xóm cũng xúm lại bàn luận: "Mèng đéc ơi, nhà có Ziệt kiều sướng thiệt heng! Có tiền sắm đồ suốt." Một phần ví tiền đô la vốn có giá, một phần khác vì qua phim ảnh thấy cuộc sống bên Tây màu mỡ quá, sang trọng quá, cái gì cũng tốt cũng hay hơn bên mình. Đâm ra mác Việt kiều trở thành cái gì đó rất "kiêu hãnh". Thiệt tình là bên Tây người Việt qua làm ăn kinh doanh thành đạt rất nhiều. Nhưng ở đâu cũng thế thôi, đồng tiền làm ra cũng phải đổ mồ hôi sôi nước mắt. Tiền đô la hay tiền Việt Nam đồng thì để có được cũng đều phải khổ tứ lao tâm như nhau cả chứ không phải sung trên cây mà rụng độp độp chỉ đợi hứng là có. Mình sống trên xứ mình, nói tiếng mẹ đẻ, ăn hột cơm quê mình mà nhiều khi sinh nhai còn khó huống gì họ đi qua xứ người, ăn bơ sữa xứ người ta, phải học tiếng nói của người ta?

Nhiều Việt kiều ở bên đó chỉ làm những ngành nghề phổ thông, lương có cao so với mệnh giá tiền Việt nhưng cũng chỉ đủ sống, đủ trả các hóa đơn, tiền nhà băng hàng tháng. Chuyện nhiều người phải là cùng lúc nhiều công việc mà người ta thường hay gọi là "đánh nhiều job" ở quê nhà chắc cũng không phải là không hay. Qua những cánh thơ tay, những lần đánh dây thép hỏi thăm tía má phải ráng nói sao cho tía má không lo, nói bên này sống sung sướng lắm cho tía má an lòng.

Mỗi lần về thăm quê hương, những người đó phải gánh cái mác "Việt kiều" đến oằn cả đôi vai. Người dư dả thì không nói làm gì, người nào thiếu thốn một chút là bạc tóc sau một đêm. Quà cáp cho họ hàng từ xa đến gần, láng giềng từ làng trên đến xóm dưới không thiếu một ai. Cái áo cái quần

cho con Thắm con Lựu, chai nước hoa cho má, cây thuốc lá cho ba, cả thùng kẹo "Socola" Mỹ cho sắp nhỏ.. Về thăm quê mà không vali lớn vali bé xách đùm sách đề thì không phải là Việt kiều. Người này người kia nghe nhà ông Bảy, chú Tám có Việt kiều ở bên về chơi thì xúm xít lại nhà, người nào cũng trầm trồ: "mèng ơi Việt kiều đúng là khác người, sáng láng và thơm mùi nước ngoài ghê bây ơi."

Ít ai biết được mỗi chặng về quê như vậy, qua lại xứ người, việt kiều cũng phải cày cấy thấy thương.

Bây giờ, thông tin đại chúng phát triển, cuộc sống của những người con xa xứ ở bên kia như thế nào ở quê nhà bắt đầu thấu hiểu dần dần. Nhưng tất nhiên là cũng còn không ít người vẫn mang tư tưởng xưa cũ, thấy Việt kiều về nước xài kỹ từng đồng thì biểu môi chê: "Việt kiều mà keo!" Không keo sao được, đồng tiền làm ra càng khó khăn thì sẽ càng phải tính toán chi li. Nhiều người nghe bạn bè, người thân về nước chơi là lân la hỏi thăm, vói quà, xin tiền, gợi ý mua cái nọ cái kia. Không cho thì lại xỉ xỏ sau lưng là Việt kiều mà về nước không có quà, hay quà gì mà chỉ có mỗi thỏi "socola" chút xíu.

Ai xa quê cũng khát khao được trở về, được ăn canh chua cá kho, cà pháo mắm tôm, được hít hà mùi rơm mùi rạ hay thậm chí là cái mùi khói xe ở xứ mình, tiếng còi bin bin, xe máy chạy đầy đường đi xa sao mà không nhớ. Họ trở về với cái mong cái chờ; mong chờ tình thân, tình bạn, tình nghĩa chứ không phải trông chờ những chai nước hoa xách tay, những món quà Mỹ, quà Tây.

Đừng làm những chuyện hồi hương của những người con xa quê thêm nặng gánh ưu phiền, hãy để hành lý trở về của họ chỉ nặng nỗi nhớ và niềm thương.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

LẬP NGHIỆP - Ở QUÊ HƯƠNG HAY TIẾN VỀ THÀNH PHỐ LỚN?

Cuộc sống luôn là một chuỗi những lựa chọn, và lập nghiệp ở đâu là một trong những mắt xích quan trọng trong chuỗi chọn lựa đó. Ở Việt Nam, chúng ta có Hà Nội - là trung tâm hành chính, Sài Gòn - là trung tâm kinh tế và thêm một thành phố nữa đó là Đà Nẵng - với những ưu đãi của địa phương về thuế, môi trường sống mới. Các sinh viên sau khi ra trường, người trẻ muốn khởi nghiệp, đa số đều chọn những thành phố này để làm nơi thử sức, hòa nhập vào môi trường làm việc công nghiệp, năng động và nhiều thử thách.

Nhưng họ sẽ làm gì?

Trước tình trạng người người ùn ùn đổ về các thành phố lớn để tìm cho mình một cơ hội phát triển, gây ra hiện tượng "đất chật người đông", chiếc bánh cơ hội bị chia nhỏ thành từng miếng làm sự cạnh tranh tăng cao. Thậm chí nhiều người còn không biết mình đến thành phố lớn thế này để làm gì, họ lạc lõng trong chính sự lựa chọn của mình. Họ chỉ biết là nhìn thấy nhiều người đổ về đây, thì họ cũng buộc bản thân phải hòa theo đám đông đó để tìm cảm giác an toàn, chọn những miền đất hứa theo xu hướng chung của xã hội. Nhưng họ không biết rằng trong đám đông như thế, có người thành công thì ắt phải người thất bại.

Vậy lập nghiệp ở thành phố lớn có phải là sự lựa chọn tối ưu?

Thật khó để trả lời là giải pháp tối ưu, đâu mới là vị trí lý tưởng cho việc an cư lập nghiệp của người trẻ. Bởi vì mỗi người sẽ có một hoài bão, ước mơ và dự định khác nhau... về quê mở trang trại. Ở đô thị thì tắc đít tắc

vàng, kiếm một mảnh đất để ở đã khó thì lấy đâu ra đất mà trồng trọt, phát triển mô hình VAC, vậy là anh bạn điềm nhiên với thú vui tao nhã, trở thành "đại gia nông dân" khi cung cấp thực phẩm sạch cho các siêu thị ở những thành phố đô thị loại I.

Cũng có bạn khác, thấy quê hương có sản phẩm chủ lực là nước mắm, bạn trở về, công thức gia truyền đã có sẵn, chi phí nhà xưởng nhân công ở quê hương cũng thấp hơn so với ở thành phố lớn, vận dụng những gì đã học được, bạn điềm nhiên làm ông chủ xưởng nước mắm có tiếng với doanh thu tính bằng 8 con số mỗi năm.

Và nhiều người khác nữa cũng chọn cách trở về làm giàu trên quê hương. Bỏ lại sau lưng sự hào nhoáng của thành phố lớn, sự cười chê của bạn bè rằng học xong lại cắp gói về quê. Bởi vì chỉ họ mới hiểu rõ nhất, về quê họ có tất cả mọi điều kiện thuận lợi để bắt tay vào khởi nghiệp; còn ở lại, hành trang của họ chỉ có mỗi tấm bằng - một ước mơ, quá ít ỏi để "chiến đấu" trong môi trường cạnh tranh khốc liệt này.

Tôi vẫn nhớ như in nụ cười hiền của anh "đại gia nông dân" khi nói với tôi rằng: "Em thấy về quê làm chăn nuôi mà hay đó chị, ăn đồ sạch mỗi ngày, hít khói bụi ít đi".

Thật ra, anh chàng nghĩ đơn giản thế thôi. Nếu ngày đó không quyết về quê làm chăn nuôi thì giờ này trước mặt tôi vẫn là một cậu sinh viên ra trường đôi năm, với mức lương vài triệu, chật vật xoay sở ở chốn Sài thành đắt đỏ, chứ không phải là một ông chủ như thế này.

Vậy đó, chăn nuôi, bán nước mắm không có nghĩa là an phận, không có hoài bão. Khởi nghiệp không có nghĩa là mặc áo vest, đi giày tây, ở đô thị lớn, ngồi văn phòng sang. Quan trọng nhất vẫn là chúng ta muốn làm gì và ở đâu thì đáp ứng được những điều chúng ta muốn?

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Ước Mơ Của Cô Bé Bán Ối

Những người yêu quý tôi thường xuất phát từ sự tò mò rồi dần dần đến quý mến lúc nào không biết. Họ làm nhiều công việc khác nhau, đến từ nhiều nơi khác nhau và cũng có những hoàn cảnh sống không hề giống nhau.

Trong số đó có một cô bé để lại cho tôi rất nhiều ấn tượng tốt. Tôi thường không thể trả lời được tất cả những thư từ của các bạn gửi về, nhưng cô bé đó đã rất kiên trì với mong muốn duy nhất là có thể gặp tôi một lần. Quê em ở miền Tây, cách Sài Gòn khoảng sáu tiếng đồng hồ đi xe khách. Không biết thông tin từ đâu mà em ấy biết tôi sẽ đến tiệm cà phê nhỏ nằm trên căn gác chung cư ở trung tâm thành phố vào buổi sáng thứ năm nên đã vội bắt xe lên thành phố từ đêm hôm trước. Tôi bước vào quán, tìm cho mình một góc nhỏ như mọi ngày, bất chợt em bước đến chào tôi. Tôi có thể cảm nhận được sự vui mừng và run rẩy của em. Bố em đã mất vài tháng trước, trong lúc tuyệt vọng nhất em đã đọc được về tôi. Phút nói chuyện ngắn ngủi đủ cho tôi hiểu được rằng em, là một người con gái có nội lực rất mạnh mẽ và đầy lạc quan.

Vài ngày sau, em gửi cho tôi một lá thư rất dài nói về dự định xuất khẩu mút sen của em. Từng lời khẳng khái, mạch lạc, trưởng thành hơn nhiều so với cái tuổi mười bảy của em. Nhà em không khá giả, hằng ngày em vẫn đi bán dạo từng trái ổi xẻ để kiếm tiền lo cho gia đình, những túi ổi đóng đầy những ước mơ xua em. Mãi sau này tôi mới biết được rằng em đã để dành tiền cả tháng trời để lên Sài Gòn tìm gặp tôi.

Em muốn vào đại học, lên thành phố kiếm thêm cơ hội kinh doanh mứt sen sạch ở trong nước trước rồi sẽ từ từ tìm đường xuất khẩu ra nước ngoài sau. Từ ngày nói chuyện với tôi, đêm nào em cũng gửi tin nhắn kể cho tôi nghe về một ngày đi bán dạo của em. Về "chiến lược" tiếp thị mà em áp dụng và thành công, về cách mà em chăm sóc khách hàng và cả cách mà em phân tích thị trường. Em hỏi tôi có cười em không khi mà em toàn nói về những điều đao to búa lớn trong khi em chỉ là một con bé bán ổi dạo?

Trời đất, làm sao tôi có thể cười em được? Tôi ngưỡng mộ nghị lực và sự suy nghĩ của em. Gian khó trong cuộc sống này không thể dập tắt đi hoài bão trong em. Đó là điều mà không phải ai cũng có thể làm được!

Đối với tôi, hoài bão là sẽ có tất cả. Niềm tin vào bản thân mình quan trọng hơn bất cứ mọi bộ phận nào. Nếu ngoại lực tác động mạnh mẽ mà bản thân không có nội lực, thì việc tiến xa là bất khả thi. Tôi không bao giờ có ý nghĩ cười chê hay xem thường bất kì ước mơ của ai, bởi vì tôi tin họ làm được. Tôi luôn tin như thế! Cuộc sống này luôn tồn tại những kì tích. Khích lệ ước mơ của người khác chính là bạn góp phần biến những kì tích đó thành hiện thực.

Bạn là ai, bạn đang đứng ở vị trí nào không quan trọng bằng việc bạn muốn trở thành ai và sẽ đi con đường như thế nào.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Những Kẻ Ghét Bạn

Trong cuộc sống này, việc bị người khác nhìn vào và phán xét là điều rất khó tránh khỏi. Dù bạn là ai, ở đâu, làm công việc gì, có nổi tiếng hay là người bình thường thì cũng sẽ đều ít nhất hơn một lần bị một người khác phán xét. Nhẹ thì sẽ là đặt điều không có thật về bạn, nặng hơn nữa là chỉ trích dù bạn chẳng làm gì tổn hại hay ảnh hưởng đến quyền lợi của họ.

Nếu tôi nói rằng bạn hay phớt lờ họ đi thì quả thật điều đó không hề dễ dàng. Ngày trước, khi tôi mới bắt đầu viết sách, quả thật tôi không thể tập trung và tìm cảm hứng được khi ngồi ở văn phòng làm việc. Bốn bức tường nhàm chán khiến tôi phát điên lên vì không viết nổi lấy một trang sách chứ đừng nói là hoàn thành bản thảo đúng hạn như dự kiến phát hành. Tôi thích uống cà phê, thứ thức uống mang lại nhiều cảm hứng và sự tập trung. Tôi thường ngồi ở những quán cà phê quen thuộc để nhấm nháp cái vị đen đặc thêm chút sữa ngọt lịm, để ngắm nhìn phố phường, ngắm người qua lại và viết. Những lúc như thế từng con chữ cứ nhảy múa rồi tuôn trào không ngừng nghỉ, tôi thật chí cũng không biết được trời đã tối tự khi nào. Ấy thế có một người chỉ vì không ưa tôi nên đã nói với tôi những người khác rằng: "Nó chẳng có công việc gì ra hồn nên suốt ngày ôm máy tính lê lét ngoài quán cà phê để chém gió."

Sau một thời gian miệt mài, bản thảo của tôi hoàn thiện và đưa vào xuất bản. Cuốn sách đầu tay của tôi may mắn được công chúng đón nhận và chỉ bốn mươi ba ngày sau khi chính thức xuất bản, nó đã được mua lại để dựng thành phim. Tôi trở thành một trong những tác giả trẻ tuổi nhất có tiểu thuyết được chuyển thể thành phim, đồng thời tác phẩm của tôi cũng là cuốn tiểu thuyết được nhà làm phim mua lại nhanh nhất tính từ thời gian

chính thức phát hành. Tôi chưa bao giờ nghĩ tác phẩm của mình sẽ được đón nhận như vậy, tôi chỉ viết bằng sự đam mê, cố gắng hoàn thiện mình qua từng con chữ. Điều đó càng làm tôi hiểu một điều rằng, đáp trả bằng lời nói sẽ là sự đáp trả trong một mối và không có hồi kết. Câu trả lời bằng hành động và thành quả, mới là câu trả lời hoàn hảo và thuyết phục nhất.

Dù bạn có cố gắng làm tốt mọi thứ đến đâu thì cũng sẽ xó những người không thích bạn. Có người quý thì tất phải có người ghét, đó là quy luật cân bằng. Và những người ghét chúng ta, ở một khía cạnh tích cực nào đó thì họ đã giúp chúng ta trở nên ngày càng hoàn thiện hơn, thận trọng hơn. Người khác có biết bạn đang làm gì hay không, không quan trọng bằng việc bạn có biết mình đang làm gì hay không? Nếu bạn biết, thì tốt rồi. Làm đi! và hãy mặc kệ những con người như thế bởi vì việc của bạn là tiến về phía trước, hạnh phúc, thành công. Còn việc của họ là đứng ở phía sau bạn để nhìn thấy điều đó.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Chuyện Hai Bà BÀU

Trời mưa không ngớt, đỗ xe vào bãi rồi đi nhanh vào siêu thị nhỏ gần nhà để mua ít bánh trái, tối lạnh thế này mà về nhà có cái rỉ rả nằm xem phim thì còn gì bằng. Đang lúi húi chọn táo thì bất chợt anh đi đằng sau đâm sầm vào hông mình, giật mình nhìn lên, thì ra anh ta va vào mình là do vừa đi vừa hí hoáy xem điện thoại. Chỉ kịp ngược lên trong hai giây để xin lỗi như rô-bốt rồi anh ta lại cắm mặt vào di động. Điều làm mình ngạc nhiên đó là đi bên cạnh anh rô-bốt là một chị bụng bầu vượt mặt, khệ nệ xách chiếc giỏ nhựa của siêu thị rồi cho từng món vào đó, tay kia cầm ví. Bất chợt mình nghĩ đại, trời mưa nên sàn siêu thị cũng trơn trượt vì nước mưa khách mang từ ngoài vào, nhờ đâu chị ấy trượt thì anh kia có kịp rút điện thoại để đỡ không nhỉ?

Lại với bản tính hóng hớt, vừa nhặt trái cây mang cân, mình vừa quan sát đôi vợ chồng ấy. Lúc sau, có vẻ như giỏ nhựa đã nặng quá, chị bầu nhìn ông chồng với đôi mắt một thoáng khó chịu bất mãn rồi lặng lẽ di chuyển ra ngược lại cổng tính tiền để lấy một cái xe đẩy. Lúc này ông chồng cau có quát: " Lúc này đã bảo lấy xe đẩy thì không nghe!", mọi người đều đổ dồn về họ, chị bầu một tay đỡ lưng nặng nhọc, một tay lấy đồ từ giỏ nhựa bỏ sang xe đẩy, miệng lí nhí: " Em không biết sẽ mua nhiều thế!", anh chồng kia vẫn cắm mặt vào điện thoại, bấm tí tách.

Mua xong đồ, tôi ra về, không khỏi suy nghĩ miên man về chuyện vợ chồng, về những ứng xử với nhau tưởng chừng như đơn giản mà chẳng hề đơn giản. Ai nói lấy chồng như trò may rủi, khôn ngoan không bằng may mắn. Thật kỳ lạ, đời mình mà lại phó thác cho thứ gọi là "hên - xui".

Về đến nhà và đỗ xe xuống hầm, trong lúc đợi thang máy tôi lại bất chợt thấy một cặp đôi khác. trời lúc này đã ngớt mưa, chiếc taxi đỗ xích trước sảnh. anh chồng chạy băng băng sang mở cửa cho vợ, đỡ vợ xuống, mọi túi xách và đồ đạc đều trút hết lên người anh này, trông vừa buồn cười vừa đáng yêu. Chị vợ trông mệt mỏi và nặng nề, nhích từng bước từng bước. Anh chồng đi theo một tay ôm choàng lấy vai để dìu vợ, tay còn lại nắm chặt lấy tay vợ, các túi xách đùm đề được anh khoác lên vai, trông vào cổ. Nhưng vẫn nắm chặt tay vợ! Họ nhẹ nhàng từng bước chậm rãi tiến vào thang máy, ngọt ngào trái ngậm cả lối đi...

Một buổi tối nhìn thấy hai hình ảnh đối lập, tôi hiểu hơn về khao khát của một người phụ nữ, nhất là khi họ ở giai đoạn khó khăn nhất là mang thai. Lúc này thì cần gì túi xách hiệu hay kim cương hột xoàn, đeo với ai? Xách với ai? Họ chỉ cần sự quan tâm, yêu thương và nâng niu của người chồng. Đó là tất cả, là kim cương châu báu của cuộc đời họ. Những điều tưởng chừng như đơn giản nhưng không phải người đàn ông nào cũng làm được cho người phụ nữ của mình.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

"Làm Gì Mới Mau Giàu"

Nhiều bạn hỏi tôi rằng bây giờ khởi nghiệp phải kinh doanh gì mới nhanh thành công, mới mau giàu. Tôi tếu táo bảo muốn mau giàu thì đi buôn hàng trắng, giàu nhanh và chết cũng rất nhanh, đúng kiểu "chưa kịp huy hoàng đã vụt tắt, rồi vào trong nhà đá le lói suốt trăm năm".

Lạ thật!

Con người thường cho rằng cuộc sống quá bất công khi chưa cho họ có cơ hội giàu có nhưng bản thân họ lại thích sự nhàn hạ, thích sự dễ dàng tối đa để đạt được những điều mình mong muốn. Họ lười biếng nên cơ hội có đến thì họ cũng chẳng biết là nó đã đến, hoặc không biết làm thế nào để tận dụng, và thế là họ trách móc cuộc đời, trách móc số phận đã không bao giờ cho họ được may mắn. Tất nhiên họ chưa từng tự trách bản thân.

Quay trở lại xu hướng kinh doanh, đã từng có lần mình nói rằng: "Nếu các bạn không dám tạo ra sự khác biệt thì vĩnh viễn các bạn sẽ phải chạy theo xu hướng mà không bao giờ có thể là người tạo ra xu hướng!".

Từng có thời một trà chanh rộ lên, thế là nhiều bạn trẻ khởi nghiệp đều chọn bán trà chanh, tiếp đến shop quần áo theo hướng "hotgirl" tự chụp tự bán, lúc đầu chỉ vài shop như thế còn bây giờ thì đã nhan nhản. Tất nhiên là không có một điểm khác biệt nào cả, tất cả đều chỉ nhàn nhạt một màu. Đó là "copy" lẫn nhau, rồi tự giết chết nhau. Giờ đây quán trà chanh, shop quần áo "hotgirl" đã rơi vào thời kỳ bão hoà, trầy da tróc vẩy để sinh tồn trong tàn lụi.

Ắt hẳn, ai cũng biết vụ va chạm thiên thạch khiến trái đất chìm vào bóng tối ở nhiều triệu năm trước đây, đó là nguyên nhân khiến những chú khủng long, voi ma mút khổng lồ bị tuyệt chủng, còn nhiều loài động vật khác nhỏ bé hơn, có thể luồn lách trú ngụ đợi qua thời kỳ băng hà. Trong nhiều trường hợp sự to lớn thống trị thế gian nhưng cũng không ít trường hợp sự bé nhỏ dễ ẩn náu để chờ đợi một thời kỳ tươi sáng hơn.

Nếu bạn không dám đi một lối riêng vì ngại bị ném đá, bị thiên hạ cười chê vì bạn khác người thì vĩnh viễn bạn sẽ không thể tạo nên hai chữ "đột phá". Bạn sẽ đi một con đường mà ai cũng đi, làm những thứ mà ai cũng làm và chết cùng với họ khi cơn sốt qua đi.

Không có gì là không thể nếu như bản thân dám tạo sự khác biệt. Đừng phí tuổi trẻ của mình cho việc tìm kiếm sự dễ dàng ở cuộc sống này để rồi đến một độ tuổi nào đó mới bắt đầu nhận ra sự nhàn hạ mới là thứ tạo ra thất bại một cách tẻ nhạt.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

"Ngày Xưa Nó Có Ra Gì Đâu..."

Hường lên thành phố ngót mười năm ròng rã, cày cật lực mới dành dụm đủ tiền về quê xây cho ba má tấm nhà mới, mua cho sắp nhỏ chiếc xe đạp mới để lên thị trấn học. Ngày trước Hường ăn nói nông cạn, nhưng trải qua thời gian sống một mình trên thành phố, va vấp nhiều, học được cũng nhiều, bây giờ Hường nói chuyện đằm thắm lại thông minh. Mấy bà thím ở chợ quê được dịp vếu môi: " Gớm chết, ngày xưa con Hường nó có ra gì đâu. Bày đặt!" Ông chú chín vác bó củi đi ngang qua nghe mấy bà tám nhiều chuyện kể xấu con Hường nên cũng ngửa miệng: "Mấy bà do ziên quá chừng! Ngày xưa nó không có gì mà bây giờ nó có gì, nó lo được cho ba má nó, lo được cho em nó thì phải mừng cho nó. Không mừng thì thôi chớ mắc gì lôi chuyện ngày xưa ra nói?" Nghe ông Chín nói, mấy bà cụp mắt xuống rồi im im cười gượng.

Chuyện "ngày xưa" có lẽ là câu cửa miệng của những người không bao giờ hài lòng với sự phát triển của người khác. Ai cho phép mà tốt hơn từng ngày? Ai cho phép mà ngày càng hoàn thiện? Ai cho phép mà khá hơn ngày hôm qua? Không được! Phải lôi "ngày xưa" ra để hạ mà xuống, cho mà chết!

Có cô kia tên Thắm, hồi xưa mập dữ lắm, cân chắc cũng được cả tạ chứ ít gì. Mặt mũi húp híp vì mỡ dồn từng tảng, dáng đi nặng nề, hai bắp chân to như cột đình, trai làng mỗi bận thấy cô đi qua là cười rần rần kêu: " Heo ơi heo tới ngày xuất chuồng chưa em?". Cô Thắm mang nỗi mặc cảm về thân hình nên đến tuổi cập kê vẫn không dám yêu ai. Dân ở làng đó ai cũng nghĩ thôi chắc Thắm ế rồi, có ma nó mới thèm rước. Rồi "Internet" phát triển về làng quê, lên mạng coi đây coi đó với người ta, sách báo thông

tin cũng được cập nhật. Thấy người ta bày giảm cân trong ba tháng theo thời khoá biểu ăn "low-carb" và tập luyện, cô Thắm thử làm theo. Mà hiệu quả thật, cân giảm đi, Thắm đẹp lên trông thấy. Thêm nước da trắng hồng sần, Thắm tự nhiên trông thật quyến rũ. Rồi người ta mở đường băng qua xã, Thắm được anh chủ thầu độc thân để mắt tới, ngày nghiệm thu công trình cũng là lúc anh kia đem sính lễ qua trước Thắm về làm vợ. Con Thắm béo phì ngày nào giờ tự nhiên làm bà chủ thầu, có xe hơi đưa rước, vòng vàng đeo đỏ tay, chuyển xuống thành phố ở nhà mặt phố với chồng. Đó là thông tin gây chú ý cho cả làng cả xã. Mấy bà tám mỗi lần thấy thắm đi qua lại liếc xéo: " Gớm, ngày xưa nó béo phì ghê lắm, chắc cũng tốn mớ tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ, ngày xưa xấu òm!"

Rồi có anh kia tên Dũng, nhà nghèo nhưng học rất giỏi, bữa nọ do đói quá nên ra vườn hợp tác xã nhổ trộm một bụi khoai mì định bụng về luộc ăn cho đỡ đói lòng. Ai ngờ bị dân làng bắt được nên phạt vạ, Dũng xấu hổ nên bỏ làng mà đi. nhiều năm sau, nghe tin có ông giám đốc xí nghiệp về làng tài trợ tiền cho xây cầu mới, xây trường học mới và giúp đỡ bà con nghèo. Ngày ông giám đốc lên phát biểu trước dân làng, người ta mới nhận ra đó là Dũng - Thằng nhổ trộm khoai mì năm nào. lời bàn tán vào nghe mà buồn: "Trời, tưởng ai, thằng này ngày xưa nghèo kiếp xác. Thằng này ngày xưa ăn trộm khoai mì mà!"

Ai ai cũng mong bản thân mình luôn tiến về phía trước, xã hội và đất nước luôn phát triển từng ngày từng giờ. Nhưng người ta sẵn sàng "phủi" sự tiến bộ của người khác bằng những câu chuyện mang tính "ngày xưa". Trong khi xã hội luôn tiến về phía trước thì họ lại chọn cách luôn ngoái nhìn về phía sau để bôi mớ chuyện đã qua, để phán xét rồi tự biến mình trở thành những người lạc hậu, nhỏ mọn và thiếu tinh thần cầu tiến. Liệu có nên chăng? Không có ai sinh ra đã hoàn thiện, một viên ngọc thô cũng cần phải có thời gian để trui rèn, mài giũa để trở thành một viên ngọc sáng và có giá trị. Đừng cố gắng kéo người khác lùi về phía sau bằng quá khứ của họ, điều đó làm chính bạn mới là người bị tụt về phía sau.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

NẾU MỘT NGÀY

Nếu một ngày bạn trở nên thật nổi tiếng " facebook" mấy chục nghìn "like" mỗi "status", rất nhiều người vào tung hô bạn, khen ngợi bạn, trầm trồ ngưỡng mộ mỗi khi bạn xuất hiện... Đừng vội kiêu hãnh. Hãy ngồi ngẫm xem nếu chẳng may một ngày khủng hoảng ập lên đầu bạn. Sẽ có mấy người ở cạnh bạn và lúc đó, khi mà gần như cả thế giới đều quay lưng với bạn? Sẽ có mấy người vẫn khích lệ, động viên bạn vượt qua?

Nếu một ngày bạn trở nên thật giàu có, bạn muốn gì được nấy. Bạn ở nhà thật đẹp và đi xe thật sang. Mọi người luôn cười với bạn, thăm hỏi bạn mỗi ngày, quan tâm đến mọi ý kiến của bạn, bạn bè tập nập người ra kẻ vào, bạn không bao giờ phải cô đơn vì bữa ăn nào cũng sẽ có người mời mọc. Đừng vội vui mừng. Hãy ngồi ngẫm xem nếu một ngày bạn không còn gì cả, tiền ăn phở cũng không có. Xe bạn đi là một chiếc "honda" cũ kỹ, bạn phải chuyển sang ở trong một căn phòng trọ ọp ẹp... Sẽ còn mấy người lui tới với bạn? Sẽ có bao nhiêu người nhắc điện thoại khi thấy số của bạn gọi đến? Và còn mấy người lo lắng khi bạn ốm đau?

Nếu một ngày bạn trở thành người quyền cao chức trọng, bạn có mọi quyền lực trong tay. Ai gặp bạn cũng phải cúi đầu vâng dạ, bạn nói một thì chẳng người nào dám hô hai. Đừng vội hớn hờ. Hãy ngồi ngẫm xem nếu bất chợt bạn ngã ngựa... sẽ có mấy người đến thăm bạn? Có mấy người nhận bạn từng là đồng hữu? Và mấy người không đóng cửa, quay lưng?

Nhưng không phải vì cuộc sống là những chuỗi khắc nghiệt như thế, nhưng vòng xoay thực tế đến thực dụng khiến chúng ta mất lòng tin hay phải bạc với đời. Chỉ cần cố gắng sống làm sao cho đừng ai mong bạn chết,

cố giúp được nhiều người, nếu không thể giúp được thì đừng hại. Nói lời hay ho có ích mà nếu không biết nói gì thì im lặng. Biết ơn người từng giúp mình dù chỉ là việc nhỏ, mà nếu lỡ quên rồi thì cũng đừng lấy oán báo ân.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Phần 2: ĐỪNG LO!

Tôi đã nhìn thấy họ chia tay như thế

Tôi đã nhìn thấy họ chia tay như thế, miệt thị nhau với muôn lời cay nghiệt, bạc bẽo vô tình và bao nỗi chua cay. Ngọt ngào năm cũ giờ đã ở đâu rồi?

Tôi đã nhìn thấy họ chia tay như thế, phũ phàng nhìn nhau như chưa từng ân ái. Bí mật về nhau được lôi ra làm vũ khí, họ "giết" nhau bằng mọi giá, mong nhau "chết" từng giờ. Đầu ấp môi kề nay còn đâu?

Tôi đã nhìn thấy họ chia tay như thế, yêu người mới muốn quên đi người cũ, hơn thua nhau đến từng que tăm. Ngày xưa nhớ không chia đôi bát cơm lúc đói, nửa bát canh nhường em vì anh đã no rồi.

Tôi đã nhìn thấy họ chia tay như thế, ráo hoảnh với nhau một câu chửi hai câu rủa, kể tội về nhau như thể đời này không còn ai xấu xa hơn. Xưa cũ đã qua, ta tự hào về nhau biết mấy, hãnh diện đi cạnh nhau, cả thế giới không ai hạnh phúc bằng chúng mình.

Tôi đã nhìn thấy họ chia tay như thế, sao không giã từ nhau bằng một lời chào tạm biệt, nhẹ nhàng và bao dung như khi họ đến với nhau. Giữ ấn tượng đẹp về mối tình nồng một thuở, nhớ về nhau phút chốc mỗi độ đông về. Sao không thể nhìn nhau bằng ánh mắt tôn trọng, dù rằng lỗi lầm ai cũng có khi đã từng ấy năm?

Ngày mai không chung đường và rẽ ngang hai lối. Mỉm cười nhìn nhau thay cho một lời chúc phúc, điều mà mình đã không thể làm được cho

nhau.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Chiếc LòNg Sơn

Người yêu của Linh là con trai cả trong một gia đình giàu có, quyền lực nổi tiếng trong tỉnh. Nhiều người bảo Linh là chuột sa chĩnh gạo, nếu đường hoàng bước vào hào môn thì cuộc sống đời cô một bước lên làm bà. Sau này cái ăn cái mặc đều không phải lo nghĩ, cuộc sống danh giá không cần làm gì, chỉ việc hưởng thụ.

Ngày đầu tiên về ra mắt gia đình người yêu, đó là một ngôi nhà theo kiến trúc cổ, toàn bộ căn nhà đều dát bằng gỗ quý hiếm. Linh xách đến một chiếc túi đan bằng lát, bên trong đựng bộ ấm chén mua ngoài Bát Tràng. Ông bà nội của người yêu cô tỏ ra rất hài lòng với món quà ra mắt. Cuộc trò chuyện xoay quanh công việc, tuổi tác, gia đình. Bất chợt bố của người yêu cô cất tiếng hỏi:

- Thế khi nào thì hai đứa muối cưới? Sau này mà cưới xong thì cháu muốn làm gì?

- Dạ, cưới xong thì cháu chưa biết ạ. Cháu muốn đi học tiếp lên cao học- Linh hồn nhiên đáp.

Không khí bỗng dừng chùng lại. mọi người nhìn nhau, người yêu Linh cũng nhìn Linh rồi giả lả nói sang chuyện khác. Linh không biết mình đã nói gì sai. Nhưng mọi cảm xúc rồi cũng thoáng qua, nhường lại cho những câu chuyện khác rôm rả hơn. Tối muộn Linh mới chào gia đình người yêu để ra về, trong lòng không khỏi ngợi.

Mấy ngày sau, người yêu Linh gọi cho Linh. Hai người cùng đi dạo và ăn uống như mọi ngày. Anh ta bỗng quay trở lại câu chuyện của ngày ra

mắt, khi Linh bảo muốn học lên cao học.

- Gia đình anh không thích việc đấy đâu. Học lên thạc sĩ làm gì, đàn bà thì không cần học cao. Em về làm dâu thì cứ ở nhà sinh con, chăm con, phụ mẹ anh quản lý về kinh doanh của gia đình là được rồi. Mảnh đất đấy bố bảo sẽ xây một khách sạn cho anh, rồi mở thêm một cây xăng nữa.

Người yêu Linh cứ nói mà không một lần nhìn vào mắt cô, không một lần liếc xem cảm xúc của cô như thế nào. Mọi thứ là sự "ra lệnh". Linh im lặng. Nhưng kể từ giây phút đó, cô tin rằng đây không phải là người đàn ông dành cho mình.

Sau một đêm suy nghĩ, Linh quyết định vẫn tiếp tục đi con đường của mình, con đường mà Linh mong muốn. Con đường mà cô có thể tự nắm giữ vận mệnh của mình, quyết định mọi lẽ sống của cuộc đời cô.

Ngày ra sân bay rời khỏi thành phố ấy, Linh cảm giác như mình đã bỏ lại phía sau lưng một chiếc lồng sơn son thếp vàng. Để vỗ cánh bay vào một vùng trời có lúc giông bão, có khi nắng ấm nhưng đầy tự do. Người yêu Linh đuổi theo đến sân bay như một sự níu giữ yếu ớt cuối cùng, nhưng cái lắc đầu bên ngoài cửa kính phòng cách ly khi Linh nhận một tin: "Em muốn làm điều mình thích", càng khiến Linh hiểu rằng mình đã quyết định đúng. Linh quay lưng không một chút hối tiếc, mặc cho anh ta mắng chửi cô là người đàn bà đầy tham vọng, mà đàn bà tham vọng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Linh lao vào học hành, tham gia nhiều dự án, giao thiệp với nhiều người. Những điều mà trước đây người yêu cô thường tìm cách cản trở vì lo ngại Linh sẽ tiếp xúc với nhiều người đàn ông thành đạt hơn anh ta. Thật lạ, anh ta không tự tin vào bản thân mình và cũng biến linh thành kẻ tự ti bằng cách luôn chê bai cô. Đó là cách mà anh ta đã làm để kiềm hãm Linh trong suốt ngần ấy thời gian yêu nhau.

Băng đi một thời gian rất dài, Linh trở về thăm quê hương. Gặp lại những người bạn thân trước đây, hay tin người yêu cũ của cô nay đã có gia đình, sinh con đẻ cái. Cô gái ấy cũng như Linh trước đây, sinh đẹp và đầy hoài bão của tuổi trẻ. Nhưng cô ấy đã dũng cảm hơn Linh, gạt bỏ ước mơ của bản thân để cùng xây đắp một ước mơ chung với anh ta. Thật tình cờ là cô gặp lại anh, cái dáng hao hao quen thuộc đã vài năm không gặp nhưng cô không thể không nhận ra, dù là đằng sau lưng. Anh oang oang nói về vợ mình với các đồng lưu, chiến hữu. câu chuyện kể về vợ như kể về một "thiên hạ đệ nhất osin" trong gia đình anh. Cách anh đã "dạy dỗ" một người vợ có hoài bão của mình biến thành một người đàn bà của gia đình. Cách anh nói về việc anh tát cho vợ vài bạt tai suýt lật mặt chỉ vì cô ấy dám...sơn móng tay, làm cô rùng mình.

Thì ra người vợ mà anh ta muốn phải là như thế.

Những năm tháng qua, Linh luôn tự hỏi rằng có phải ngày đó cô đã quá nhẫn tâm hay không, cô có phải là một người phụ nữ đáng sợ đến mức vứt bỏ tình cảm riêng tư để chạy theo ước mơ cá nhân? Nhưng giờ đây, Linh đã tự trả lời được những câu hỏi đó cho chính mình. Linh đã làm đúng. Người đàn ông thật lòng yêu thương người phụ nữ của mình là khi anh ta khích lệ cô ấy làm những gì mà cô ấy yêu thích, chứ không phải là cố nhét cô ấy vào chiếc lồng do anh ta đặt ra rồi khoá chặt cửa lại. Như thế thì anh ta chỉ yêu bản thân mình mà thôi.

Và Linh, cô đã chọn lựa làm một chú chim tung cánh tự do cho thoả ước mơ. Hơn là sống kiếp phượng hoàng u buồn trong chiếc lồng son chật hẹp.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Ừ Thì Không Có Môn Đăng Hộ Đối

Một dạo trước, người dân Thụy Điển nói riêng và cả thế giới nói chung xôn xao vì hôn nhân cố tích của một nàng Lọ Lem với Hoàng tử của hoàng gia Thụy Điển. Chàng là con thứ hai của nhà vua Carl XVI Gustaf và hoàng hậu Silvia, giữ danh hiệu Công tước xứ Varmland. Còn nàng là con gái trong một gia đình không mấy khá giả, từng ngày phải làm nhiều công việc để kiếm tiền trang trải cho việc học đại học. Năm hai mươi tuổi, nàng chính thức bước vào ngành người mẫu ngực trần và chụp nhiều ảnh nóng. Người dân Thụy Điển và hoàng gia đã từng ra mặt phản đối kịch liệt cuộc hôn nhân này. Họ cho rằng hoàng tử thì phải lấy công chúa hoặc con gái của những gia đình thuộc dòng dõi quý tộc. Một cô gái với đầy hình xăm, ảnh nóng tràn ngập trên các phương tiện thông tin đại chúng, lại là con của dân thường không mấy giàu có thì làm sao có thể bước vào hoàng tộc? Làm sao có thể trở thành một công nương?

Chuyện tình yêu tưởng chừng đi vào bế tắc với sự chênh lệch về xuất thân thì lại bất ngờ đơm hoa kết trái sau nhiều năm cùng nhau cố gắng, cùng nhau sống một cuộc sống của riêng họ, bằng tình yêu và lòng vị tha, che chở của Hoàng tử dành cho "Nàng lọ lem" có thật của xứ Thụy Điển. Nàng cuối cùng cũng trở thành công chúa, xoá hình xăm, thay đổi hình ảnh và cùng chàng sánh bước sang một trang mới của cuộc đời.

Đó là câu chuyện của xứ người. Một câu chuyện mà khi đọc vào chúng ta thấy màu sắc cố tích, đẹp và thật đáng mơ ước. Nhưng thật sự thì ở đâu đó vẫn có những câu chuyện không như cố tích, thực tế đến bực bõ.

Nó là con gái duy nhất, là bảo bối, là công chúa của ba mẹ nó, là con bạn nối khố của tôi. Một ngày đẹp trời năm chúng tôi học lớp sáu, nó chạy băng qua nhà tôi khóc nức nở. Ba nó bị bắt, công an đến nhà áp giải ba nó đi trước sự chứng kiến của nó. Trên đường đi làm về, ông gây ra một vụ tai nạn giao thông và nạn nhân đã tử vong. Gia đình nạn nhân khởi kiện, ông phải đi tù. Mẹ nó đã bán hết toàn bộ tài sản mà gia đình nó đã tích cóp bấy lâu, thế chấp luôn cả căn nhà đang ở để bồi thường cho gia đình nạn nhân, khắc phục một phần thiệt hại.

Câu chuyện ba nó đi tù râm ran khắp khu phố, đi đâu người ta cũng chỉ trỏ, chế giễu nó là con của "Thằng tù". Đến lớp, bạn bè xa lánh nó, phụ huynh dặn dò con cái không được chơi với nó vì có bố đi tù thì chẳng phải là dạng đàn hoàng tốt đẹp gì. Những lúc như thế, nó ngồi một mình nơi gốc phượng trong sân trường mà khóc. Tôi im lặng ngồi cạnh nó không nói gì. Bởi tôi cũng không biết phải nói gì, tôi không thể đau thay cho nó mặc dù tôi ước rằng mình có thể biết được những gì mà nó đang nghĩ.

Hơn một năm sau ba nó ra trại, nó cùng mẹ lê đón, nó rủ theo tôi. Trước đây ba nó là một người đàn ông phong độ, cao to lực lưỡng, thế mà bây giờ xẹp đi, tóc bạc quá nửa, đôi mắt trũng sâu. Tôi mừng vì gia đình nó đoàn tụ, dù thời gian không phải là quá dài nhưng tôi biết với nó là một cơn ác mộng tưởng chừng không có hồi kết.

Ba nó trở về nhưng không dễ dàng để hoà nhập, không dễ dàng để có thể xin được việc làm, khó có ai muốn nhận một người từng có tiền án tiền sự vào làm việc. Vì thế mà ông ấy mở một tiệm sửa xe ngay trước nhà để kiếm tiền phụ mẹ nó trang trải cuộc sống và nuôi nó ăn học thành người. Không bao lâu sau thì gia đình nó phải chuyển đi nơi khác. Chúng tôi mất liên lạc kể từ đó.

Bảy năm sau, tôi gặp lại nó trong một lần về thăm trường. Nó của tôi bây giờ đã trưởng thành, xinh đẹp, nước da trắng ngần, mái tóc xoã dài đen nhánh cùng với đôi mắt buồn nhiều tâm sự. Khi tôi đi, nó tiếp tục thi đậu

trường chuyên cấp ba rồi đậu thủ khoa đại học. Nó biến tất cả mọi sự chê trách của người đời thành động lực để phấn đấu. Nó muốn cho người ta thấy rằng con của "Thằng tù" thì vẫn có ăn học vững vàng, có giáo dục và nhân cách. Rằng sai lầm của ba nó, gia đình nó đã cố gắng hết sức để sửa chữa, bù đắp, ba nó cũng phải trả giá bằng những tháng ngày đi cải tạo. và rồi thì ai cũng phải được sống, sau sai lầm thì cũng phải đứng dậy tiếp tục sống. Là sống, chứ không phải tồn tại cho qua ngày đoạn tháng.

Tôi mừng vì thấy nó vững vàng, thành đạt như thế. Nó đã bắt đầu đạt được những thành tựu nhất định trong sự nghiệp nhờ sự nỗ lực không ngừng nghỉ của nó. Nhưng nhắc tới chuyện tình cảm, nó cười xoà không nói.

Đêm đã khuya, nó gọi cho tôi hẹn đi uống bia. Ngồi nghe nó nói chuyện trời trăng mây gió, tôi biết nó đang cố lẩn tránh một nỗi buồn nào đó rất ghê gớm. Rồi, nó bắt đầu khóc, vừa khóc vừa nói những câu chẳng đầu chẳng đuôi. Nhưng chấp nối lại thì tôi có thể hiểu được rằng nó đã yêu, yêu thật sự. Vào một năm trước, nó gặp và yêu một người đàn ông lớn hơn nó sáu tuổi, trong lần tổ chức sự kiện trong công ty của người đó. Bằng tất cả tình yêu của một cô gái trẻ, nó không toan tính, không nghĩ suy và cũng không tìm hiểu để biết được rằng anh ta là con trai duy nhất của một quan chức.

Nó cũng đã đưa anh chàng về ra mắt ba mẹ nó. Anh chàng cũng bắt đầu nói với nó về chuyện kết hôn.

Mấy tuần sau, nó nhận được điện thoại từ một người phụ nữ trung niên, bà ấy mời nó đến một tiệm cà trà cuối phố. Người phụ nữ ấy là " Mẹ chồng" tương lai của nó. Nó kể với tôi rằng bà ấy rất đẹp, sang trọng và lịch lãm với dáng dấp của một phu nhân. Cách nói chuyện nhã nhặn, đầy tôn trọng. May mắn là đầy tôn trọng nhưng nó đau đớn đến không thể đứng vững. Có hai tách trà, bà ấy và nó mỗi người nhìn về một hướng, nó xoay xoay tách trà trong tay để giữ ấm lấy đôi bàn tay đang dần lạnh đi vì hoang

mang, nó cảm thấy cuộc hẹn này là sự chẳng lành. Rồi người phụ nữ đó cất giọng một cách nhẹ nhàng như cơn gió thu thoảng qua đời nó:

"Bác nghĩ rằng cháu là con trai bác rất khó thành vợ chồng. Bác ghi nhận những nỗ lực của cháu trong công việc lẫn cuộc sống, cháu rất giỏi, tài năng mà có thể nói rằng tuổi trẻ tài cao. Nhưng tiểu sử của gia đình cháu mà cụ thể là của bố cháu, có thể sẽ trở thành chủ đề bàn tán cho dư luận, ảnh hưởng đến bác trai và người mà cháu muốn lấy làm chồng. Thật khó phải không cháu? Gia đình bác có lẽ sẽ mất rất lâu mới tìm được một người con dân khá như cháu. Nhưng đề là phụ nữ, bác hiểu cảm giác của cháu, ai cũng mong muốn điều tốt đẹp cho người đàn ông mình yêu. Cháu cũng thế, bác cũng vậy. Yêu đương đôi lứa là một chuyện, môn đăng hộ đối lại là chuyện khác, cháu ạ"

Những điều quá thấu tình đạt lý như thế thì làm sao nó có thể không vâng?

Vậy là chia tay.

Cơn mưa đầu đông như trêu người nó, người nó yêu cũng không níu kéo, có lẽ cả hai bên đều hiểu rằng có một thứ gì đó không thể vượt qua hoặc là không nên vượt qua. Lỗi lầm đã hơn mười mấy năm vẫn đeo bám lấy nó và gia đình nó như một sự nhắc nhở rằng: Cuộc đời này hà khắc lắm, một lần mắc lỗi vạn lần khó phai.

Ba nó biết chuyện thì buồn đến nỗi đổ bệnh, ông luôn tự dẫn vật bản thân mình rằng vì ông mà con gái ông phải gánh chịu nhiều nghiệt ngã.

Rồi vào một đêm trăng sáng, ông uống rượu say và mãi mãi nằm lại dưới gầm xe tải...

Nó và mẹ nó viết giấy bãi nạn cho người tài xế kia vì dẫu sao ba nó cũng đã đi rồi, hơn nữa nó cũng không muốn...

Tôi đưa nó về mà trong lòng nặng trĩu. Đôi khi chỉ vì một phút lơ lẫm nào đó cộng với sự hà khắc của xã hội mà con đường hoàn lương của những người từng mang lầm lỗi trở nên gập ghềnh hơn.

Mấy tháng sau nó báo với tôi rằng nó sẽ xuất ngoại, nó đã xin được việc ở bên đó và sẽ sang trước, một thời gian nữa thu xếp ổn định nó sẽ bảo lãnh mẹ nó sang cùng. Tôi gật đầu, ừ thì hãy đi, đi thật xa, đi càng xa càng tốt. Quá khứ không phải là thứ có thể thay đổi được. Nhưng nó hoàn toàn có thể quyết định được tương lai của nó, nó xứng đáng được hạnh phúc, xứng đáng trở thành một công chúa thật sự của người mà nó yêu, và người cũng yêu nó.

Vừa hôm qua nói gọi cho tôi, cuộc điện thoại đường dài ngược múi giờ. Nó nói: " Tao lại yêu rồi, ở đây không có môn đăng hộ đối mà ạ". Nói rồi nó cười khúc khích, tiếng cười hạnh phúc mà tôi nghĩ đã rất lâu rồi nó mới có trở lại. Tôi cũng bật cười.

Ừ thì ở đó không có môn đăng hộ đối.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Chuyện Lão "KhạNg"

Người ta nói phụ nữ khi chia tay thường thiệt thòi hơn đàn ông. Nhưng theo những câu chuyện mà mình đã chứng kiến, đàn ông thường có xu hướng "gục ngã" lâu hơn phụ nữ. Đàn bà con gái, chia tay xong khóc lóc vật vã, mở nhạc buồn ngồi nghe, tới đoạn cao trào thì cảm nhạc khóc rú lên như chết đi sống lại, sau giai đoạn đó thì mở tủ lạnh bê đồ ăn ra ngồi chén sạch sành sanh, tóc tai rũ rượi, môi son nhoè nhoẹt. Một thời gian sau khi lên sàn quẩy tưng bừng với bạn bè, cầm ly rượu gật gà gật gù ca thán chuyện "Đàn ông thẳng nào cũng như thẳng nào, khác mỗi bản mặt!" Đây là cách của chị em thất tình.

Còn đàn ông, mặt bơ hơn bánh quy. Ngày đi làm đêm về bạn bè, nói cười bình thường. Nhìn vào không thấy có dấu hiệu của sự đau khổ nào. Mình cũng có ông anh như thế, anh em chơi với nhau từ hồi mình còn là con nóc. Mỗi tình đầu của lão là tiểu thơ con nhà, còn lão dù tiền bạc không thua ai nhưng cứ mãi mang tiếng là một thằng con buôn. Cộng với cái mặt căng căng và cái hình xăm trên bắp tay. Mẹ cô tiểu thơ đuổi thẳng cánh cò bay ngay lần đầu lão đến nhà chào hỏi. Mà kể cũng buồn cười lắm, chưa bao giờ thấy lão ăn mặc chỉnh tề, tự dưng bữa đó "alo" nhờ con em đi kiếm cho cái áo sơ mi trắng mặc với quần tây đen, mang giày tây bóng loáng. Lão gãi đầu gãi tai bảo: "Kệ, được vợ đã, mà đừng có cười anh! Đám cưới còn phải mặc như này thêm lần nữa." Xong lão cười hềnh hếch, mắt lấp lánh niềm vui và hy vọng.

Chẳng biết được vợ thế nào mà hơn tháng sau cô tiểu thơ đến từ biệt sang Mỹ du học. Thì ra mẹ cô sắp đặt thế, để cô tạm xa anh đi, từ từ sẽ quên. Lão chả nói gì, ngày cổ đi lão cũng không tiễn vì bạn lên sàn quẩy

thâu đêm. Bạn bè nhìn vào nghĩ chắc lão sẽ chóng quên thôi, người lăm tiền như lão thì gái bầu thiếu gì.

Nửa năm sau đó, tình cờ mình vào facebook "em của ngày hôm qua" thì thấy cỡ up hình bạn trai mới cũng có vẻ hạnh phúc và xứng đôi. Chàng trai mới nghe nói cũng con nhà quyền thế chứ "không phải dạng vừa đâu". Thôi, đành vậy, cũng không muốn kể với ông anh vì sợ nhìn thấy "Khuôn mặt đáng thương" của lão. Ai ngờ đâu lão còn táy máy vào xem trước mình, trái tim lão thế là "Nặng ấm xa dần".

Thêm mấy tháng nữa, lão lấy vợ, sinh con luôn. Tưởng vợ lão sẽ khổ với cái tật đi sớm về hôm của lão, ai ngờ đâu lão nâng niu vợ con khủng khiếp. Từ ngày lấy vợ không đi đêm đi hôm nữa, gái gú lảng vảng trên tức chị vợ, lão ra mặt bật luôn, các em sợ chạy mất không dám ngo ngoe. Mình vừa vui cho lão, mà cũng vừa nể.

Bẵng một thời gian dài, tầm vài năm. Bữa đó lão "alo" cho mình, trên xe mở đi mở lại mỗi cái bài "It's not Goodbye" của Laura Pausimi, lão cứ lái xe lòng vòng từ đường này qua đường khác, mắt đỏ ngầu, ầng ậc. Mình im lặng không hỏi, tính mình trước giờ vẫn vậy, bạn bè buồn thì gọi ra, mình không bao giờ hỏi han tới tấp, chỉ im lặng ngồi cạnh, lúc nào sẵn sàng để chia sẻ thì họ sẽ tự nói

Lòng vòng ba tiếng đồng hồ, lão bật mỗi một câu: "Cổ mất rồi, tối qua, tai nạn".

Chỉ vậy thôi!

Mình cảm nhận được lão đau đến mức nào. Bao nhiêu năm qua lão chưa từng bạc tình như người ta nói.

Rồi cuộc sống vẫn cứ tiếp tục trôi đi, mưu sinh và cơm áo sẽ lại cuốn lấy lão, trách nhiệm và tình yêu thương với vợ con lão vẫn phải hoàn thành. Nhưng có lẽ vết thương đó mãi mãi nằm ở đó, nhức nhối mỗi khi nhớ về.

Kể từ đó mình thôi không bao giờ nhìn nhận cảm xúc của một con người qua những biểu hiện cảm xúc bên ngoài. Khóc lóc vật vã khi chia tay chưa chắc sẽ mãi nhớ về nhau.

Tình yêu là một thứ không bao giờ có thể lý giải được.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

BỎ LẠI MỘT CHỮ TÌNH...

Dì Uyên năm nay đã đi qua hơn năm mươi mùa lá thu vàng. Chồng dì mất cũng đã ngót chục năm, một mình dì ở vậy nuôi nấng con gái nên người. Mỗi người trước con cháu về ăn cơm, thấy dì xuống bếp mà thỉnh thoảng thấy vạt áo chùi nước mắt. Hỏi dì sao lại buồn, dì đổ do khói bếp. Trời đất, nhà nấu bếp điện thì lấy đâu ra khói bếp? Biết dì có chuyện buồn nhưng dì không muốn nói nên con cháu tui tui cũng không hỏi nữa.

Ở lại tới chiều tối, vô tình đi ngang qua phòng dì, thấy dì ngồi thần thờ trước tấm hình nhỏ xíu đã ố vàng màu thời gian, màu nước mắt, mà chắc là cũng có màu của chờ đợi.

Chuyện tình của dì Uyên buồn như mưa Sài Gòn tháng bảy.

Những năm cuối thập niên 80, dì Uyên yêu một anh bộ đội, cái thời tình đợi tình chờ trong những lá thư, tình yêu của dì Uyên là những tháng ngày chờ đợi những phong thơ của chàng lính quê ở tận miền Trung xa xôi. Má của dì rầy dử lắm, cương quyết cấm đoán mỗi tình này, làm sao nữ gả con đi miền Trung rồi đau ốm kêu ai, rồi bao giờ mới gặp được con?

Một ngày mùa Xuân đẹp trời, anh lính nhảy tào từ miền Trung vô tận miền Nam để xin phép gia đình được đưa ba mẹ vô thăm nhà bàn chuyện trăm năm. Nhưng má dì Uyên lắc đầu, tặc lưỡi nói xa quá cưới không đặng, rồi bỏ vô nhà trong. Dì Uyên phạt con gái trong nhà đâu dám cãi lời người lớn. Họ nhìn nhau thăm thẳm, xa xăm với những nỗi niềm ngổn ngang riêng của mỗi người.

Ngày anh lính ra ga về lại đơn vị, dì Uyên đến tiễn mà nước mắt lưng tròng, anh lính hứa cưới xong sẽ để dành tiền cho dì Uyên đi Hà Nội ngắm mùa thu. Nói rồi anh đi. Tiếng còi tàu ngân dài, ngân dài rồi khuất hẳn, đưa người thương của dì đi về một miền xa chói với.

Mấy tháng sau đó, những lá thư thưa dần, thưa dần rồi mất hút. Dì Uyên chờ suốt cả năm vẫn bật tin, má của dì cấm không qua lại chờ đợi gì anh lính nữa. Dì nuốt nước mắt lên xe hoa với một anh chàng gần nhà, đã trồng cây si dì suốt mấy năm trời. Dì lấy kéo lỗ thì, lấy cho má yên tâm, lấy cho vẹn chữ hiếu, lấy để bỏ lại một chữ tình.

Hôn nhân của dì là những tháng ngày bị chồng đánh, đánh lên bờ xuống ruộng, đánh đến mất một lóng tay, dì tài hoa biết đàn biết hát, vậy mà cây đàn xếp xó bởi những trận đòn thừa sống thiếu chết của ông chồng, bởi ngón tay bị tật không thể bấm phím, tiếng hát cũng không còn có thể cất lên. Tay ôm con nhỏ, vậy mà có đồng nào là chồng dì về vét hết mang đi cho gái. Có bận để chiều lòng người tình, chồng dì nhẫn tâm bảo đứa con gái của họ không phải con của gã mà là con riêng của dì. Ấy vậy mà dì cũng chịu đựng gần hai chục năm trời bởi vì má của dì đã dạy: "Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu", bỏ chồng là mang nhục cho gia đình, cho dòng họ. Mãi tận đến ngày chồng dì qua đời vì bệnh, dì mới được giải thoát khỏi những tháng ngày ngập ngụa trong máu và nước mắt.

Chồng dì mất đầu gần chục năm thì vào một ngày hè oi ả, dì nhận được điện thoại từ số máy lạ. Mấy chục năm, nghe giọng nhau qua điện thoại chỉ một câu: "Em à?" mà dì vẫn nhận ra, người thương năm nào. Thì ra má của dì năm đó đã nói với anh lính rằng nếu thương dì thì đừng viết thư nữa, để cho dì đi lấy chồng, chồng gần chồng xa gì cũng là chồng. Vậy là anh một đi không trở lại. Anh cũng lấy vợ, sinh được một người con trai, vợ anh lính cũng qua đời mấy năm trước.

Vài câu thăm hỏi, vài câu để biết rằng chuyện tình từ lâu ngỡ như đã ngủ quên thì nay sống lại, rạo rức một niềm hy vọng để tìm lại đôi tay

nhau, nắm chặt trong những năm tháng cuối cùng của cuộc đời, không bao giờ lìa xa. Anh lính hẹn dì mùa thu năm nay sẽ cùng dì ra Hà Nội, họ sẽ cùng nhau ngắm lá vàng rơi, hai mái đầu bạc sẽ cùng tựa vào nhau đi tiếp chặng đường còn dang dở, viết lại những áng thơ còn dở dang. Lời hứa từ hàng chục năm nay sống lại, trái tim dì thêm một lần nữa rộn vang.

Nhưng than ôi hôm qua, anh lính đã qua đời sau một cơn đau tim đột ngột...lời hứa vẫn còn ấm trên môi...

Là thế, sắp gặp được nhau nhưng không đợi được nhau. Nhìn dì thần thờ xếp lại từng chồng thơ đã cũ kỹ, lem luốc màu mực, hoen màu nước mắt, bạc màu thời gian. Tôi thương dì lắm. Một chuyện tình đẹp chưa chắc đã đi đến một kết thúc đẹp.

Nếu yêu nhau, hãy gặp nhau khi còn có thể, đừng hứa và cũng đừng hẹn, bởi vì ngày mai ra sao mấy ai biết được.

Mùa thu đến ngoài ngõ, nhưng người thì không thể đợi...

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Tôi Cứ Tưởng Mình Rất Ghét Ba...

Bài viết này tôi đã viết cách đây nhiều năm, từ những ngày đầu biết đến "Facebook". Nhưng sau một thời gian bất chợt được dư luận chú ý nhiều, tôi lặng lẽ để bài viết này ở chế độ riêng tư. Nhưng hôm nay tôi chia sẻ lại như một lời nhắn nhủ, "thức tỉnh" với những ai vì một phút vui bên ngoài mà không biết được rằng họ có thể sẽ đánh mất tất cả, để lại những đả kích sâu sắc về tinh thần cho những đứa con bé bỏng.

Hôm nay, đọc lại "note" này tôi vẫn khóc. Nhưng trong quá trình dài viết cuốn tiểu thuyết của mình, tôi đã có thể dung cảm đối diện với những thứ là một phần trong quá khứ, trong cuộc đời của tôi - Mà không thể thay đổi hay làm lại được...

Lại một năm nữa ngực áo tôi cài hoa hồng nở trắng. Đã nhiều năm trôi qua nhưng giờ đây mỗi khi nhìn thấy một người đàn ông nào đó với dáng vẻ lầm lũi khắc khổ, tôi lại thắt lòng nhớ đến ba.

Ngày ba còn sống, tôi quần quýt chơi với ba cả ngày và cho ba "ra rìa" vào buổi tối để... ôm mẹ sờ ti ngủ. Nhà tôi chỉ có mỗi chiếc giường nhỏ, những ngày hè nóng bức, ba luôn cười hiền hậu ôm gối xuống đất nằm để mẹ con tôi nằm được thoải mái. Mỗi lần đi học về, trên chiếc xe đạp chút xíu của tôi luôn luôn tòn ten một gói quà bánh gì đó mà tôi đã mua trước cổng trường về cho ba. Ba lấy làm hãnh diện và tự hào với mẹ về điều đó. Nhà chỉ có ba là cùng sở thích ăn uống giống tôi. Dù đi đâu hay bận việc như thế nào thì đúng giờ tôi đi học về ba cũng đã ngồi đợi tôi ở trước nhà hoặc chạy đến trường đón tôi, để dẫn chiếc xe chút xíu của tôi vào cất rồi

hai cha con lại chia nhau phần quà vật ấy, mặc cho mẹ í ới là để bụng còn ăn cơm.

Tôi và ba đều thích chó mèo. Bởi thế nên nhà tôi dạo ấy có tận năm con chó đủ loại và hai con mèo. Mẹ tôi thì không thích cho chúng vào nhà vốn đã chật hẹp, chỉ muốn chúng quanh quẩn ngoài sân. Bởi vậy cứ dòm mẹ đi là tôi với ba lại lừa chúng vào nhà, đóng cửa lại, tha hồ đùa nghịch ầm ĩ. Nghe tiếng xe mẹ về thì lật đật chạy không kịp. Có lần ba và tôi đang lôi con chó với con mèo lên giường ru nó ngủ thì mẹ về, hai ba con lấy cái mền trùm nó lại. Ai ngờ nó không nằm im mà nhảy lên cắn nhau, thế là hai ba con bị mắng cho một trận. Ba tiu nghỉu nhìn tôi rồi chúng tôi ôm nhau cười hí hí.

Ngày còn nhỏ, mỗi khi mẹ cho tôi "ăn đập" vì tội quậy phá, ba tôi không bênh, nhưng sau đó thì dẫn tôi đi mua kẹo và đủ loại đồ chơi. Vừa đi vừa xuýt xoa trách mẹ sao lại đánh con gái. Thừa dịp tôi lại ngoắc miệng ra khóc, mếu máo không thôi. Ba thương quá mua cho cả đồng kẹo, kết quả là tháng đó tôi rụng mất hai cái răng. Mẹ lại một phen gầm gừ với ba, ba lại... cười hí hí.

Trong khu vườn của ba có nuôi con ngỗng, tôi cao hơn nó được một xíu, nó rượt tôi chạy vòng vòng, nó cạp vào váy tôi. Thế là tôi khóc văng lên đi méc ba. Tối hôm đó tôi có món thịt ngỗng ăn. Nghĩ lại cũng thất tội, nhưng ai kêu nó dám cắn váy tôi.

Và rồi ba tôi gây lỗi lầm, gia đình không còn là một gia đình nữa. Tôi ghét ba, vì ba mà mẹ tôi khóc, vì ba hay cãi nhau với mẹ. Cũng đúng vào thời gian này, tôi phải dần làm quen với sự mất mát của một gia đình, tôi leo lên xe buýt đi từ đầu trạm tới cuối trạm mà không biết đi đâu. Bạn bè đi học có ba đưa đi mà tôi thì không có, ngồi ăn sáng thấy bạn bên cạnh được ba mua cho cây thước mới, âu yếm. Nuốt vội muỗm cơm mà lòng tôi nghẹn lại. Tôi là đứa cao ngạo nên chưa có ai được nhìn thấy tôi khóc. Tôi đánh nhau ở trường chỉ vì bọn nó nói tôi không có ba.

Giáng sinh năm đó tôi mời ba đến nhà, mọi người - ngay cả người giúp việc cũng có quà. Còn ba, tôi để ba ngồi chờ vợ giữa đống quà mà tôi chuẩn bị cho mọi người mà không có phần của ba. Ba vẫn cười, nhưng tôi hiểu ba đang đau lắm. Tôi cứ tưởng tôi sẽ hả hê nhưng tại sao lúc đó tôi lại đau đớn, xót xa đến thế, tôi úp mặt vào gối khóc suốt đêm hôm đó. Và mãi tận những năm sau này, tôi vẫn khóc mỗi khi nhớ về khuôn mặt của ba tôi đêm hôm đó.

Và rồi trường tôi tổ chức hội diễn, tôi gọi cho ba bắt ba chở tôi đi mua đồ diễn. Ba chạy vội qua chở tôi đi, tôi chọn cửa hiệu sang trọng nhất thành phố và chọn những món đồ đắt nhất. Dẫu tôi biết ba tôi khi đó bệnh đau không làm gì thì lấy đâu ra tiền. Nhưng tôi vẫn làm vậy, ba sắm soi từng món đồ rồi tỉ mỉ nhờ họ gói lại. Vết trong ví những đồng tiền nhàu nát, đáng ba khắc khổ. Trái tim tôi khi ấy cũng đang bị vò nát... nhàu nhĩ từng mảnh...

Giao thừa năm đó ba chạy sang chở tôi đi mua thùng nước ngọt, trái dưa hấu và mấy thứ bánh mứt lặt vặt bởi mẹ tôi vẫn đi công tác chưa về kịp. Nhìn thấy ba, tôi ước gì giao thừa ba sẽ ở lại coi pháo bông và ăn dưa hấu đỏ với tôi. Nhưng tôi đã không nói gì, lạnh lùng cảm ơn để rồi đêm đó, khi pháo hoa ngập trời, người ta chúc mừng nhau rôm rả, tôi lại trốn lên sân thượng khóc một mình. Gia đình hàng xóm đang quây quần bên mâm cơm với những tiếng cười hạnh phúc... Tôi bẽ bàng nhìn lại căn nhà rộng thênh thang chỉ có mình tôi và người giúp việc...

Thình thoảng, ba đứng đợi tôi ở trước nhà, đáng ba lầm lũi. Tôi đi ra chào ba một tiếng mà không đứng lại, nhưng tôi vẫn kịp thấy ba cuống cuống với theo tôi. Xót xa. Tôi giấu cho mình tôi...

Một đêm trời se lạnh, nội tôi gọi báo ba tôi đã mất. Tôi không tin. Ba còn khoẻ thế cơ mà, có bệnh tật gì nặng đâu chứ. Tôi chạy về thì ba đã rơi vào trạng thái hôn mê, có cả "cô ấy" cũng ở đó. Tôi phớt lờ, tôi không

khóc, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh. Rạng sáng, tôi co ro cạnh giường ba. Ba đã ra đi như thế... không kịp nói với tôi một lời nào...

Những mùa đông trôi qua, những ngày lễ tết, kể cả ngày sinh nhật của mình, tôi chưa bao giờ thấy vui, tôi thu mình lại trong vô thức. Tôi khóc, nhưng tôi biết khóc cho điều gì. Khi tôi nhận ra được rằng tôi có thể tha thứ cho ba, thì khi đó ba tôi đã đi rất xa.

Khi tôi khôn lớn, tự lập và vững vàng, bắt đầu có thể được cho ba những thứ ba thích, những thứ mà hai cha con tôi ngày xưa chỉ dám nhìn qua tủ kính, thì ba không còn nữa... Tôi tự nói giá như ba đừng làm lỗi, giá như con đừng quá cao ngạo và chất chứa những giận hờn, giá như gia đình đừng là những mảnh vỡ...

Vu lan, tôi chỉ cài lên ngực áo cành hoa hồng nở trắng để nhắc rằng tôi vẫn luôn nhớ đến ba, nhớ đến những ấm áp từ bờ vai che chở của ba...

"Người phụ nữ ấy" giờ đây đã có một gia đình, với những đứa con. Có vẻ cô ấy sống hạnh phúc và sớm đã quên đi người đàn ông đã nằm lại nơi đất lạnh năm nào. Chỉ có một đứa con gái vẫn ngày qua ngày, ôm trong lòng sự dẫn dắt đau đớn và nỗi xót xa khôn nguôi. Và một người vợ, vẫn tôn thờ một mối tình dù là nghiệt ngã và đắng cay.

Giữa cuộc đời bẽ bàng này, đôi khi con người ta phải mất rất lâu để có thể nhận ra rằng đâu mới là thứ quý giá nhất, ai mới là người vĩnh viễn nhớ và đau mỗi khi nghĩ về ta.

Vậy đó, nhân tình là một người mà nếu không có anh - tôi sẽ có người khác và vẫn hạnh phúc. Chỉ có vợ và con mới là những trái tim sẽ đau vì anh suốt cả cuộc đời.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Chuyên Đề Thứ Hai

Tôi có người chị đã chơi với nhau từ khá lâu, chị là một người phụ nữ đẹp và thông minh. Cuộc sống của chị nhìn từ bên ngoài vào có lẽ là một niềm mơ ước của nhiều người phụ nữ khác khi mà mọi thứ đều trông có vẻ hoàn hảo. Nhưng có lẽ tạo hoá chẳng bao giờ ban cho ai tất cả, ông trời luôn biết cách lấy đi của người khác một thứ gì đó để khiến cho cuộc đời họ bớt vui đi, như thế mới cân bằng.

Hôn nhân của chị hạnh phúc được một thời gian ngắn thì chị phải đối mặt với sự thật rằng chồng chị không chỉ có một mình chị. Đối diện với gia đình chồng bội bạc, người chồng cũng chẳng chung thủy gì, chị quyết đoán chọn cách sống vì bản thân mình. Chị nói với tôi rằng cuộc đời vốn dĩ đã ngắn ngủi thì đời người phụ nữ lại càng ngắn ngủi hơn, tuổi xuân qua đi rất nhanh, không một lý do gì để phải chôn vùi đời mình vào những điều không xứng đáng. Hy sinh đặt không đúng chỗ thì mất hẳn giá trị, ngược lại đó sẽ là sự ngờ ngạc đến ngu ngốc

Thế là chị ly hôn thật.

Chị rời khỏi cuộc hôn nhân đó trong muôn vàn bã bàng. Bố mẹ mắng chị làm mất mặt họ, người đời nói về chị bằng hai chữ "nạ dòng" vừa mỉa mai, vừa giễu cợt. Chị xem như không nghe không thấy, bởi vì họ không cùng sống ở "địa ngục" với chị, đứng trên "thiên đàng" ngó xuống thì nói gì chả được.

Một thời gian dài sau, chị lại yêu, lại mở lòng. Người đó đưa chị về nhà giới thiệu xin phép kết hôn, mẹ chồng tương lai nhìn chị từ đầu đến

chân rồi lắc đầu bảo nhà bà gia giáo không thể rước "gái nạ dòng" về làm dâu được. Anh kia hứa lên hứa xuống là sẽ thuyết phục gia đình, nhưng chị lắc đầu mà chia tay không nước mắt. Chính xác là muốn khóc mà khóc chẳng được. Lỡ một chuyến đò làm chị trở nên hiểu sự đời hơn. Nó giống như là việc khi vượt qua đống đầu, bạn sẽ không còn ngậy thơ nữa. Làm gì còn cái thời bất chấp tất cả để đến với nhau?

Chị vừa kể vừa bảo buồn cười, còn tôi thì ngời cười buồn. Người ta đi khuyên nhau rằng cuộc đời là những một chuỗi những chọn lựa. Chọn sai thì chọn lại, làm sai thì làm lại. Nói thì dễ, ra thực tế mới biết người ta nói lý thuyết hay bao nhiêu thì lại càng hà khắc với thực tế bấy nhiêu.

Con người ta chấp nhận chôn vùi bản thân, hy vọng, ước mơ của mình trong những cuộc hôn nhân đã tắt ngấm màu hạnh phúc từ lâu, âu cũng chỉ vì sợ hãi những khắc nghiệt của miệng đời. Ai cũng sợ làm lại, sợ phải chọn lựa lại. Khi hôn nhân là những canh bạc thì chúng ta buộc phải trở thành những tay chơi bạc giỏi, chơi dở là hỏng.

Thình thoảng tôi vẫn nghe ở đâu đó lời mĩa mai về những người phụ nữ hoặc những người đàn ông trải qua hai hay thậm chí là ba cuộc hôn nhân. Tôi chợt nghĩ, chẳng ai nắm được bàn tay mình cả đời, ngày năm xuống ba thước đất mới là ngày biết được cuộc đời mình thực sự ra sao. Nhỡ một ngày họ đứt gánh giữa đường thì liệu họ có mong người khác mở lòng ra với họ không? Ai cũng muốn được hạnh phúc trọn đời, ai cũng mong ước rằng long đầu bạc. Làm sao có thể ngờ rằng răng có thể nhổ và đầu thì có thể nhuộm?

Vì sao lại xem thường những người dám thoát ra những cuộc hôn nhân tưởng chừng như không có lối thoát? Phải ngưỡng mộ những người dám sống, dám nghĩ và dám đương đầu với nỗi đau của tan vỡ, họ đã dũng cảm hơn khối người từ lâu đã sống đồng sàng dị mộng nhưng không dám bước ra khỏi cơn ác mộng của chính mình. Và hãy để họ được làm lại,

được chọn lựa lại, bởi vì ai cũng có quyền được mưu cầu hạnh phúc, mà cuộc đời này thì không thể tránh khỏi những lúc sai lầm.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Đám Cưới Mùa Thu

Mùa thu, sang đông thì sẽ là mùa cưới, mùa hạnh phúc, mùa của lứa đôi về chung một nhà. Trời mưa thế này, nhiều nơi phải vớt ô tô để "chèo xuồng" về nhà, nhưng tự dưng tôi vẫn thấy lãng mạn. Mưa làm tôi nhớ lại chuyện đã từng xảy ra từ lâu.

Chuyện của Hân.

Hân đẹp, đẹp lắm! Đẹp kiểu hoang dại của núi rừng, vẻ đẹp mà bất cứ gã đàn ông nào vừa nhìn cũng đã say. Mẹ Hân mất ngay khi vừa sinh ra Hân, nhà nghèo quá không có tiền đưa đi trạm xá, sinh ở nhà bị hậu sản mà chết. Nhà nghèo, đói cái ăn, lại có thêm con nhỏ, ba Hân đại dột đi ăn trộm rồi bị bắt, đi án hai năm. Từ đó nó ở với bà nội. Mà cũng chưa hết, bi kịch này chồng lên bi kịch khác khi mà mới ra tù được ít lâu, con Hân còn chưa bén hơi ấm của cha thì ba nó đã vĩnh viễn rời xa nó trong một lần đi phụ hồ bị ngã từ trên cao xuống. Vậy là nó mồ côi, cả cha lẫn mẹ.

Hết lớp 11, nó bỏ học nhảy tàu vào Nam, miền đất mà theo nó là dễ kiếm ăn. Con gái con đũa mà nó hăng tiết đập nhau toe toe như cái mền rách với mấy thằng choai choai ở khu chợ trời, cốt chỉ để kiếm một chỗ bán đồng hồ "thó" (nghĩa là đồng hồ ăn cắp). Chạy ăn từng bữa, nhưng nó vẫn ước kiếm đủ tiền về sửa nhà cho bà nội và xây lại mộ cho ba mẹ nó Khang trang. Ra đời "làm ăn", lúc được lúc mất, khi trúng quả nó sẵn sàng dặt dặt nhỏ ăn xin đánh giày trong khu vực đó đi ăn tối, nhưng cũng có lúc mất trắng mấy lần còn bị công an rượt chạy tuột cả quần.

Không biết sao mà khu chợ trời đồn rần rần là nó yêu anh công an nào đó, đẹp trai học giỏi con nhà gia giáo. Ai hỏi tới nó cũng cười cười đỏ mặt, ông Tiến Râu bán đĩa đen ở gần đó còn trêu nó: "Tưởng mặt mày dày như tấm tôn lợp rồi, bày đặt đỏ mặt!" Nó lừ mắt nhìn ông rồi lại... đỏ mặt.

Yêu có khác, tình yêu có thể khiến một con thần kinh bị rung rinh càng thêm thần kinh, có thể khiến một người tỉnh táo tự dưng ngồi cười tùm tùm một mình như thần kinh, thậm chí có thể khiến một con bị giang hồ đập ói mặt không kêu một tiếng mà thằng con trai kia trẻ hẹn 5 phút đã ngồi khóc như mưa. Hỏi thế gian tình là cái chi chi? Haizz.

Anh chàng công an kia ở tốt miền Tây, lên Sài Gòn học tập bồi dưỡng. Gặp nó là do đi xe làm sao mà quẹt trúng nó, bình thường là nó đứng dậy tốc váy chửi vuốt mặt không kịp rồi, không hiểu sao bữa đó nghe nói không chửi mà còn cười duyên trong khi cái đầu gối trầy trụa máu me phát gớm. Mê trai!

Và anh công an kia tất nhiên không biết nó là dân buôn đồ thố, nó kêu nó là nữ sinh ở quê lên. Mà thiệt, lần nào đi hẹn hò nó cũng mặc sơ mi thần thớm, còn quánh son nữa. Mặc gớm!

Sức mạnh của tình yêu thật kinh khủng, nó thôi không bán đồng hồ chợ trời nữa, ban ngày xin một chân rửa chén bát, tối đến đi học hệ hai năm ba lớp. Làm thuê làm mượn cực thì có cực, chân nứt nẻ hết cả, tiền cũng chẳng nhiều, chỉ đủ thuê một căn trọ nắng thì oi ả, mưa thì dột khắp nơi, nhưng mà bù lại là lương thiện. Nó quyết tâm sẽ lên học đại học tại chức, ra đi làm công sở, để rồi tính chuyện cưới xin với anh kia. Mỗi bữa Hân chỉ dám ăn một gói mì hoặc một ổ bánh mì không, để dành tiền đi học và mua vé xe xuống thăm người yêu. Một tương lai được nó vuốt thẳng thớm, đẹp và ngọt như mía lùi.

Mấy năm sau, nó vô đại học tại chức thiệt, học quản trị kinh doanh hần hoi. Anh kia tính đến chuyện đám cưới, trình hồ sơ lên cơ quan để xin

phép. Nó hồ hởi lắm. Lòng tưởng tượng ngày được mặc áo dài đỏ, đi giữa rừng hoa. Hai đứa mua vé để về quê Hân ra mắt và đón bà nội Hân vào.

Một ngày, cơ quan anh công an có công văn phản hồi, toàn bộ lý lịch của gia đình nó, án tích của người cha mắc tội trộm cắp, những điều mà nó chưa từng nói với người yêu nó bởi vì nó sợ anh ta khinh nó. Nó tưởng quá khứ đã qua thì có thể bôi xoá được...

Đó là một buổi chiều mùa thu, lá vàng khẽ rơi ngoài ô cửa, người yêu nó thông báo tin sét đánh, khi mà chỉ còn cách vài hôm nữa thôi là hai đứa sẽ về quê đón bà nó vào. Hân nói hãy cho nó giải thích, nhưng người yêu nó không còn muốn nghe giải thích nữa. Với người đàn ông, sự nghiệp là điều quan trọng nhất. Không cưới người này thì cưới người khác, áo dài đỏ ai mặc mà chả được, nhưng không có sự nghiệp thì không có gì cả.

Áo dài đỏ vẫn nằm im lìm trong hộp, người thì đã ra đi, rất xa...

Một năm sau, cũng vào một buổi chiều mưa, cũng vào mùa thu, Hân nhỏ bé, bất lực, lặng lẽ che dù đứng nhìn vào một căn nhà đang ngập tràn sắc hoa đỏ, chàng công an năm nào đã sánh vai cùng một người con gái áo dài đỏ, nhưng tất nhiên không phải là Hân. Nghe nói cô dâu cũng là một công an viên.

Người Hân yêu bất chợt nhìn thấy Hân, họ nhìn nhau bằng đôi mắt lạnh như mưa.

Mưa vẫn rã rích suốt đường về của Hân, mưa buốt hết đôi vai, mưa lạnh cả cõi lòng. Bất chợt, Hân lao ra giữa màn mưa mà gào lên khóc cười: "Lương thiện mà làm gì???"

Tiếng mưa vẫn không ngừng, nhưng không một ai đáp lại câu hỏi đó của Hân. Trách ai bây giờ? Hay là trách mưa...

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

CÁM ƠN ANH ĐÃ RA ĐI!

Vào ngày đám cưới của người Hân yêu, sau mấy tiếng đồng hồ dầm ngoài mưa, khóc cười và ngất lịm. Hân sốt một trận thập tử nhất sinh. Tụi nhỏ ăn xin đánh giày ngoài chợ trời "lượm" Hân về, đắp khăn mát, vét nốt đồng tiền cuối cùng của bọn để mua cháo gà đút cho Hân từng muỗng. Trong cơn mê sáng, Hân vẫn khóc cười, vẫn gọi tên người mà giờ đây đã không còn là của Hân nữa. Tụi nhỏ lắc đầu, ông Tiến Râu cũng lắc đầu thờ dài thườn thượt. Tình yêu là thứ có thể khiến một kẻ quật ngã và bóp nát những trái tim tưởng chừng như đã hóa sắt hạo thép.

Ba ngày sau tỉnh dậy trong cơn nhức đầu như búa bổ, Hân ngồi thừ ra trước bộ áo dài đỏ mà tụi nhỏ đã toan vứt vào thùng rác. Ngoài kia, mưa đã tạnh từ lâu, ngọn nắng đã lên cao, chim đang hót riu rít, tiếng cô bán bánh giò lạnh lạnh từ xa vọng lại. Lòng Hân chùng xuống như chưa từng có cơn giông nào kéo qua. Gấp bộ áo dài xếp xuống đáy vali, Hân chuyển sang một căn phòng trọ khác tốt hơn, ít nhất là không còn cái cảnh khi trời mưa phải mang hết thau chậu trong nhà ra mà hứng nước mưa. Hân ăn ngon hơn, bữa ăn bắt đầu có thịt cá, Hân mua một vài cái áo mới cho bản thân, điều mà mấy năm qua nó đã bỏ quên. Phải rồi, giờ có phải dành tiền đi thăm ai nữa đâu, giờ có phải dành tiền để mua cái khác làm cho ai vui nữa đâu. Tự làm bản thân mình vui không ngờ lại thoải mái đến như thế, điều mà lẽ ra Hân nên biết từ lâu.

Một vài năm trôi qua nhanh chóng, nhoáng như một cái chớp mắt, Hân học xong đại học. Cầm tấm bằng tại chức trong tay cũng không dễ dàng gì để xin việc, đi hết công ty này đến công ty khác, người ta đều yêu cầu bằng chính quy và kinh nghiệm làm việc. Hân thì kinh nghiệm "chạy"

truy quét thì đây mình chứ kinh nghiệm văn phòng lấy đâu ra? Thế mới nói càng vượt thẳng thớm dự định bao nhiêu thì ra thực tế lại càng khó khăn, nhả nhúm bấy nhiêu. Thế là Hân xin vào làm công nhân xí nghiệp, kiếm tiền học tiếp lên cao học, học càng cao thì cơ hội thay đổi cuộc đời càng lớn. Nó cương quyết không quay lại con đường bất lương. Làm công nhân vất vả với cường độ làm việc cao, cơm nước cũng không đủ chất, thỉnh thoảng nó ngất xỉu trong lớp làm thầy cô một phen hoảng hốt. Vậy mà nó vẫn chưa nghỉ học một ngày nào. Không những thế, Hân còn đi làm thêm để lấy tiền mua sách mua đồ về học vì mấy anh chị ở lớp nói có ngoại ngữ thì sau này mới dễ xin việc, cơ hội sẽ rộng mở hơn. Gần hai năm sau, Hân có bằng thạc sĩ và xin được việc trong một công ty xuất khẩu với mức lương tạm ổn. Dòng đời như mỉm cười đôi chút với Hân.

Thu xếp cuộc sống tạm ổn định, Hân nói với đám nhóc khu chợ trời: "Tụi bây đi học đi, tranh thủ học buổi tối, không vạ vật lang thang mãi được đâu, cái ăn cho tụi bây giờ chị lo được!" Thế là ba bốn đứa nheo nhóc đùm đê cặp xách kéo nhau đi học. Hân đã đón được bà nội vào ở cạnh, bà đã già nhưng vẫn còn tinh anh lắm, lâu rồi nó mới được có chút hơi ấm tình thân. Nửa đêm tỉnh dậy ôm lấy bà mà nước mắt nó rịn ướt đầm. Tình thân thật ấm áp, thật ngọt ngào, được ôm lấy người thân thật là hạnh phúc biết mấy...

Mấy năm qua vùi đầu vào học hành, công việc tưởng chừng như để quên đi chuyện xưa cũ, thật ra là chỉ tạm phủ một lớp vải mỏng cho quá khứ đỡ bám bụi, chứ nhắc lại thì nỗi đau vẫn cứ nguyên vẹn. Hân đẹp như thế thì làm gì không có chuyện được người này người khác theo đuổi, nhưng nó tuyệt nhiên không mở lòng với ai. Đôi khi ngã quá đau khiến con người ta không còn đủ sức để đứng dậy nữa, hoặc chẳng muốn đứng dậy nữa. Riêng Hân, nó vẫn đứng dậy bước tiếp về phía trước, nhưng bước một cách lạnh lùng vô cảm.

Một ngày mùa thu của năm thứ sáu kể từ cơn mưa đầu đón năm nào, Hân lôi trong chiếc vali cũ chiếc áo dài màu đỏ ra ngắm nghía. Nó vẫn nguyên một màu đỏ sẫm son dù lòng người thì đã bạc thếp từ thuở nào. Hân ngồi vào bàn viết mấy dòng thư tay ngắn ngủi cho người đã từng thề hẹn:

"Anh,

Cảm ơn anh vì đã ra đi, nếu ngày đó anh không cương quyết ra đi thì cả cuộc đời này em cũng không thể nhận ra rằng em lương thiện là để cho chính bản thân em, chính cuộc đời em, hoàn toàn không thể vì ai khác!"

Lá thư được gửi kèm chiếc áo dài đỏ, nó gửi trả cho người ta những nỗi niềm mà nó đã ôm nặng một mình suốt sáu năm trời đặng đặng, gửi trả những đêm khóc ướt đầm gối với giấc mơ người ta trở về dắt tay nó đi trong muôn trùng hoa đỏ, gửi trả lại cơn mưa thu năm ấy và cả những năm về sau nữa...

Không rõ phản ứng của người xưa ra sao khi nhận được lá thư đó, mà có lẽ ngay cái giây phút gửi đi Hân đã không cần phải rõ nữa rồi. Nó đã quên như chưa từng muốn nhớ.

Hơn một năm sau đó nữa, Hân kết hôn với người đàn ông đã theo đuổi nó một thời gian rất dài, anh này học cùng Hân ở lớp cao học. Âm thầm đi song song với Hân suốt ngần đó thời gian mà chưa từng đòi hỏi nó phải đáp lại. Ngày anh ta tỏ tình, Hân kể hết mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ của nó, về gia đình nó. Kể xong nó nhếch mép cười, chuẩn bị đón nhận vẻ mặt bất ngờ, thất vọng và rút lui của anh chàng kia. Nhưng anh kia chỉ buông một câu mà chính Hân mới là đứa phải bất ngờ, câu nói đó đã làm nó quyết định gắn kết trăm năm với người đàn ông này sau hơn một năm chính thức yêu nhau:

"Quá khứ là thứ để anh nhìn vào và hiểu cần phải bù đắp cho em nhiều như thế nào, chứ không phải là lý do để anh rời xa em."

Đám cưới Hân cũng vào một ngày mưa mùa thu. Tiếng cười nói rộn ràng, đám nhóc khu chợ trời chạy tung tăng, bà nội Hân cười hiền mãi nguyện, ông Tiến Râu lúng túng trong bộ vest bánh tởn đi họ, Hân khóc- Nhưng là giọt nước mắt hạnh phúc cùng với cái siết tay thật chặt của người đàn ông đứng bên cạnh Hân, nguyện cả cuộc đời này chở che và bù đắp cho Hân.

Phía bên kia đường, có một người đàn ông đứng nhìn vào với đôi mắt lạnh như mưa...

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Cho Em - Người Thứ Ba

Em, chị luôn tò mò muốn biết, làm người thứ ba thì vui hay buồn? Sẽ khổ hay sướng? Chị tò mò cảm giác đầy lằm lổ nhưng cũng đầy phấn khích khi em ôm trong tay người đàn ông không thuộc về em.

Em, chị luôn muốn em hiểu rằng cuộc vui nào rồi cũng có lúc tàn. Nếu không thể để anh về sớm, chị mong em hãy giữ anh lại qua đêm, đừng để anh về muộn như thế sẽ mất giấc ngủ của chị và con của chị.

Em, có giây phút nào em dừng lại và nghĩ suy, người đàn ông cởi áo em liệu đến khi nào sẽ mặc lại cho em chiếc áo cưới mà đời người con gái ai cũng mưu cầu một lần?

Em, nếu anh ấy không còn gì cả, nếu ngày mai sẽ là bữa đói bữa no, bánh mì cũng không có tiền mua. Em sẽ tiếp tục ở cạnh anh ấy chứ?

Em, em thật đẹp với tuổi trẻ và sức trẻ, nhưng được bao nhiêu năm nữa vậy em? Tuổi thanh xuân là mở cửa đón bình minh, là mặc sức trong hạnh phúc của riêng mình. Có gì em vui nó và nhàu nát trong vụng trộm? Và có gì em phải vay mượn hạnh phúc chung?

Em, chị không bao giờ làm đau thể xác của em, vì suy cho cùng một người đàn ông cùng sung sướng với hai người phụ nữ. Nhưng lúc "có biến" lại cũng chỉ hai người phụ nữ đối diện với nhau, cấu xé lẫn nhau, có đáng đâu em?

Em, nếu em xem anh ấy như một đồ vật để tranh cướp giành giật, thì chị xin nhường món đồ ấy cho em, thứ mà chị đã dùng qua. Bởi dẫu sao đó

cũng là một món đồ đã cũ đối với chị mà người ta thường hoa mỹ gọi bằng hai tiếng "chồng cũ". Cũ người mới ta. Chị mong em gìn giữ để còn sử dụng lâu dài.

Em, đừng há hê khi thấy chị rời khỏi vị trí này để nhường cho em vào thay thế, chần có rận em phải nằm vào mới biết, nhà có ma thì em phải ở mới hay. Mọi thứ đều cần thời gian để từ từ cảm nhận và tận hưởng em biết không?

Em, anh ấy cũng từng nói yêu chị suốt đời và duy nhất. Nhưng lá còn có lúc lìa cành, sông còn có lúc cạn lúc đầy thì thử hỏi lòng người là gì để không đổi thay? Em có sợ không?

Em, đừng làm phiền chị bởi những cơn ghen tương ngược đời. Số phận đã sắp đặt em đến sau, dù có cố chen lên trước thì em cũng chỉ là đang tự giẫm vào chân mình.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Dũng Cảm Là Biết Từ Bỏ

Ngày trẻ dại, ai cũng sẽ có lúc mắc sai lầm. Sai lầm càng nhiều thì trưởng thành càng nhanh và vững chắc. Không có đôi chân nào rần rỏi mà chưa từng bước ra những khúc quanh của khờ dại.

Tôi cũng đã từng không bao giờ dám thừa nhận những sai lầm của mình. Tôi sợ người khác sẽ cười chê, phán xét mình. Hay nói khác hơn là tôi đã cố chấp với bản thân, cố chấp với những lựa chọn mà tôi đã từng có lúc cho là không thể đúng hơn được nữa.

Nhưng...

Nếu không dũng cảm thừa nhận và đối mặt với những điều chưa đúng ở thời điểm này, thì có lẽ tôi sẽ mãi ở trong vòng xoáy không lối ra, sau này cũng không còn cơ hội để sửa chữa.

Khi con người ta chọn sai một nửa của mình, ai cũng tự dẫn dắt bản thân mình rằng họ ngu muội nên mới bị lừa. Tôi không nghĩ như vậy, ở thời điểm đó, có lẽ sự lựa chọn kia là thích hợp, là hoàn toàn đúng đắn. Nhưng lòng người là thứ dễ thay đổi, tình yêu là điều sẽ phai theo thời gian. Càng sớm nhận ra được bất ổn và chấp nhận nó, chúng ta càng có nhiều cơ hội để bước ra và làm lại từ đầu. Sẽ chẳng bao giờ là quá muộn cho một sự thức tỉnh.

Nhiều người nói với tôi rằng, sau những đổ vỡ, họ mãi ôm ấp nỗi đau đã thuộc về một phần của quá khứ, họ quấn mình vào nỗi bi quan trong hiện tại để rồi tự khép cánh cửa ngăn hạnh phúc đến tương lai.

Họ sợ đau một lần nữa.

Họ sợ hạnh phúc chẳng tày gang.

Họ sợ nụ cười đến trong phút chốc để rồi nước mắt lại đầm đìa.

Họ nghi ngờ cả những niềm vui thoáng qua với họ, cố gắng căng mắt nhìn xem phía sau hạnh phúc đó sẽ là nỗi đau đến nhường nào.

Họ giam mình trong những bất an, soi xét, dè chừng và bị kích hóa cuộc sống.

Họ quên mất rằng nếu có một chiếc lá lìa cành, thì cái cây vẫn cần phải sống thật tốt, thật lạc quan, vươn mình đón nắng mới để tiếp tục đâm chồi nảy lộc. chứ không phải là héo úa, chết dần trong nỗi cô đơn, bi lụy.

Không có ai cho chúng ta được yên vui mãi. Bố mẹ một ngày rồi cũng sẽ lìa ta, bạn bè rồi cũng sẽ có gia đình riêng để yêu thương, một nửa của chúng ta biết đâu một ngày sẽ trở thành một nửa của ai khác.

Yêu thương bản thân không phải là sự ích kỷ, mà đó chính là cách giúp chúng ta cân bằng, sống tốt kể cả khi giông bão có bất ngờ ập đến.

Cuộc sống là muôn vàn những chữ Ngờ, chúng ta không học được chữ Ngờ, càng không thể đoán biết trước được nó sẽ đến lúc nào. Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể học cách đón nhận nó, một cách tích cực và thanh thản nhất có thể.

Khi cơn mưa qua đi, cầu vồng sẽ lại lấp lánh.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Người Phụ Nữ Mạnh Mẽ Nào Cũng Đáng Thương...

Những người phụ nữ càng tỏ ra mạnh mẽ bất cần đời bao nhiêu thì bên trong họ lại càng yếu đuối, đáng thương bấy nhiêu.

Họ phải tỏ ra không cần, không quan tâm, thậm chí rất ngáo đời, để che giấu những vết thương âm ỉ đau, che giấu những nỗi sợ. Họ không muốn bất kỳ ai thương hại hay cố chạm vào những nỗi buồn mà họ đã cố giấu cho riêng mình, giấu thật sâu nơi góc khuất không ai nhìn thấy được.

Họ cho rằng cách tốt nhất để tự bảo vệ bản thân là đóng sập mọi cánh cửa và sống thật gai góc, bất cần

Càng đau, họ càng tỉnh.

Đối với những người phụ nữ như thế, làm họ vui đã khó, khiến họ buồn lại càng khó hơn. Họ im lặng khi thất vọng và cười nhạt trước những thứ vật đối sai đời bởi họ đã qua rồi cái giai đoạn gào lên với hai chữ "Tại sao?". Khi mọi thứ đã xảy ra, khi đổi thay đã ập đến, loay hoay trong vạn lý do cũng còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

Để làm mềm lại họ, không có cách nào khác là sự thật lòng trong kiên trì, thấu hiểu một cách bền bỉ chứ không phải là những xót thương nhất thời. Họ cười hiền khi thấy tin tưởng nhưng cũng sẵn sàng phũ tàn nhẫn khi người được mùì bất an, "giang hồ" gọi đó là trở mặt không chớp mắt.

Đàn bà tốt lên cũng nhờ một người đàn ông mà xấu đi cũng vì một người đàn ông. Hiền nhu vì một người đàn ông và nhẫn tâm cũng chỉ vì một thứ gọi là đàn ông.

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi
www.dtv-ebook.com

Bơ Vỡ

Giữa Sài Gòn rộng lớn như thế, nhưng không biết đi đâu để cảm thấy an toàn, để cảm thấy được che chở.

Giữa biển người mênh mông như thế, nhưng chẳng thể nào tìm được một người để có thể tin tưởng, thả lỏng bản thân khỏi những phòng bị như bất lực giữa đường đời.

Giữa những nỗi buồn cứ chạy dài, chạy dài mãi. Đuổi nhau tí tấp bên những cơn bão lòng mà không có lấy một niềm vui lóe lên giữa mênh mông những suy tư trong một buổi chiều đông.

Giữa những đêm cô đơn với tiếng tích tắc, khi ta ngủ, thời gian vẫn đuổi bắt nhau. Ta nhận ra mình cô đơn nhưng lại không dám yêu, không dám cho bản thân một cơ hội, vì sợ những nỗi buồn cứ đuổi theo ta mặc cho thời gian trôi vẫn không hề phôi phai.

Và giữa muôn vàn lựa chọn, vì sao ta lại chọn nỗi buồn khi mà niềm vui cũng không hề quá khó? Ta nghĩ mãi về những nỗi buồn đã qua, những thứ đã trở thành dĩ vãng từ bao giờ, khi ta chớp mắt thì khoảng khắc đó đã mãi không thể thay đổi vì nó đã xảy ra.

Ngày vui hay buồn thì cũng chỉ đều có hai mươi bốn tiếng. Hãy dùng những giờ phút đó để yêu, để nhớ, để mong và để chờ. Khóc cũng được, cười cũng được, nhưng ít ra ta được sống đúng là bản thân mình. Người có thể dối ta, nhưng ta tuyệt đối không bao giờ tự dối chính mình.

Không có điều gì là mãi mãi, kể cả những nỗi buồn cũng thế!

SẼ CÓ CÁCH, ĐỪNG LO!

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Em Tiễn Anh, Người Dưng Cuối Con Đờng...

Luôn sẽ có những vết rạn nứt để báo trước cho một sự tan vỡ. Phụ nữ sống bằng trực giác, bằng những linh cảm trong thâm tâm không thể nói ra. Họ nhìn nhận được những vết nứt lờ mờ từng chút một nhưng không thể làm gì để ngăn nó.

Không biết từ bao giờ mà người đàn ông đó đã không còn hôn tôi nữa. Chiếc hôn vội mỗi sáng trước khi anh đi làm, khi tôi vẫn còn nằm trên giường ngủ, không biết từ lúc nào cũng chỉ tồn tại như một thói quen, một nghĩa vụ khó chối bỏ.

Đã bao lâu người đàn ông đó chưa nói yêu tôi một cách thật lòng?

Và từ bao giờ khi mỗi chuyến công tác xa trở về, anh thậm chí còn không mở cửa đón tôi, không nhìn tôi lấy một lần.

Ngày anh tháo tấm ảnh cưới của chúng tôi và đặt nó xuống sàn nhà để treo một bức tranh khác mà anh vừa được tặng lên, tôi đã có linh cảm chẳng lành. Chỉ là nó đến quá sớm, quá nhanh, đến nỗi chính tôi đến giờ phút này còn chưa kịp tin rằng đây là sự thật.

Tôi không trách anh, vì cũng không còn gì để trách cứ nhau, dù rằng người đàn ông nào cũng có những phút mắc sai lầm còn chúng ta thì có thể lựa chọn tiếp tục sống cùng với những sai lầm đó hay là mạnh mẽ bước ra khỏi nó.

Những người làm vợ thường nói rất nhiều, khuyên rất nhiều nhưng đàn ông thường bỏ ngoài tai những lời như thế, bởi vì có lẽ họ không tin

rằng có một ngày người đàn bà của họ sẽ thật sự rời xa họ, thật sự dám bước ra khỏi cuộc đời họ. Sự tha thứ chỉ có thể dành cho những thứ thuộc về phạm trù nhất thời, chứ không thể dành cho những khía cạnh đã là bản chất.

Tôi chưa bao giờ nuôi tiếc sự hy sinh và yêu thương tôi đã dành cho người đàn ông đó suốt bốn năm qua, vì anh suốt những chuỗi ngày đắng đắng trong đắng cay tưởng chừng như dài hàng thập kỷ. Dù rằng có những lúc anh đã không trân trọng, có những lúc anh chỉ xem tôi là một vật sở hữu của bản thân, bất chấp mọi cảm xúc của tôi. Anh mất tôi chỉ trong tích tắc, một vài giây ngắn ngủi mà chính anh cũng bàng hoàng không thể chấp nhận. Tôi biết, đó là khi giọt nước đã tràn ly.

Ngay chính giây phút quyết định ra đi, tôi cũng chưa bao giờ hối hận khi lấy anh, càng chưa bao giờ hối hận khi nắm tay anh trong suốt ngần ấy năm. Tôi đã nói với anh trong lá thư cuối cùng của hôm ấy:

"Hãy cho phép em dừng lại, em gửi đến anh một cơ hội để anh đi một con đường khác bằng phẳng hơn, bình yên hơn. Vĩnh viễn trong cuộc đời này, anh hãy sống vui và đừng lo lắng bất cứ điều gì. Chúng ta sẽ không quên nhau, hãy nhớ về nhau như một ký ức đẹp, như chúng ta đã từng.

Em luôn chúc phúc cho anh."

Table of Contents

Mục lục

Phần 1: Sẽ Có Cách

Đừng Vội "Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng"

15 Tuổi, Tôi Đã Sống Sốt Như Thế Nào Giữa Sài Gòn Với 0,5 Đô La?

"Cô Gái Điên" Cạnh Ngôi Nhà Gỗ

Có Vay Có Trả

Đừng Gánh Gồng "Ước Mơ" Của Người Khác

Mẹ Chồng Của....Mẹ Tôi

Tờ Một Nghìn Đồng

Mùa Đông Năm Đó Quả Thật Rất Lạnh

Từ Vụ Đắm Tàu Titanic

Dành Cho Mẹ Gà Mái Nuôi Con

Phụ Nữ Thì Cần Gì?

Chuyện "Khoe Của"

Cái "Giá" Của Sự Thành Thật

Câu Chuyện Về Căn Bệnh Đố Kỵ

Học Đòi Làm Tỷ Phú

Chuyện Cô Hoa Khôi

"Em Có Đánh Đối Không?"

Đừng Sinh Mác "Việt Kiều", Tội Người Ta

Lập Nghiệp - Ở Quê Hương Hay Tiến Về Thành Phố Lớn?

Ước Mơ Của Cô Bé Bán Ối

Những Kẻ Ghét Bạn

Chuyện Hai Bà Bàu

"Làm Gì Mới Mau Giàu"

"Ngày Xưa Nó Có Ra Gì Đâu..."

Nếu Một Ngày

Phần 2: Đừng Lo!

Chiếc Lòng Sơn

[Ừ Thì Không Có Môn Đăng Hộ Đối](#)

[Chuyện Lão "KhạNg"](#)

[Bỏ Lại Một Chữ Tình...](#)

[Tôi Cứ Tưởng Mình Rất Ghét Ba...](#)

[Chuyện Đò Thứ Hai](#)

[Đám Cưới Mùa Thu](#)

[Cám Ơn Anh Đã Ra Đi!](#)

[Cho Em - Người Thứ Ba](#)

[Dũng Cảm Là Biết Từ Bỏ](#)

[Người Phụ Nữ Mạnh Mẽ Nào Cũng Đáng Thương...](#)

[Bơ Vợ](#)

[Em Tiễn Anh, Người Dưng Cuối Con Đường...](#)